

ROBERT KARJEL

AFRICKÁ MISIA

NEBEZPEČNÉ
HRY TAJNÝCH
SLUŽIEB

Plus

Africká misia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Robert Karjel
Africká misia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**ROBERT
KARJEL
AFRICKÁ
MISIA**

PLUS

Pre Josefín a Elviru

1

Bol na smrť vydesený. Necítil hnev ani údiv, len nepredstaviteľnú hrôzu. Vrhol sa k útočnej puške zavesenej v kokpíte plachetnice, no jeho pohyby boli priprudké a puška s rachotom dopadla na zem.

More bolo celkom pokojné. Ani len ľahučký vánok nesčeryl hladinu. Plachty lode Martha II, inokedy pevne napnuté, sa teraz len voľne a nehybne týčili k nebu, päťtisíc metrov nad morským dnom uprostred Indického oceána.

Chvatne zdvihol zbraň zo zeme, trochu sa prikrčil, no zostal stáť na mieste s puškou pritisnutou na hrud'. Zatiaľ bola zaistená. Zaváhal. V jeho podvedomí skrsla nepatrná iskierka nádeje. Ak odtiaľto zbadal, že sú ozbrojení, tak aj oni už museli vedieť, že má zbraň. Vôbec to však na nich nezapôsobilo a odstup sa neustále zmenšoval.

Ich motorové člny – pramice – sa zjavili nečakane, ako hrom z jasného neba, a veľkou rýchlosťou mierili priamo na zadnú časť jeho lode. Z niektorého z člnov sa ozval nezrozumiteľný krik. Obrátil sa smerom k dverám do podpalubia, kde sa jeho zatiaľ nič netušiaci rodina ukrývala pred horúčavou. Z člnov sa ozval ďalší, oveľa hlasnejší výkrik a v tom okamihu sa ho zmocnil inštinkt ochrániť svojich blízkych. Nesmú sa priblížiť. V žiadnom prípade. Na palubu sa dostanú len cez jeho mŕtvolu. Odistil zbraň a vrhol pohľad na druhý zásobník, ktorý ležal na podlahe kokpitu. Neutíchajúca hrôza ho celkom pohltila.

Prvý výstrel zaznel z jeho pušky. Vypálil do prázdna. Skôr než varovanie to bola zúfalá prosba. Prešlo len zopár sekúnd, kým piráti spustili hustú paľbu. Bičujúci dážď guliek dopadol na hladinu tesne za kormou a tá vystrekla v záplave spenených bielych gejzírov, vysokých a úzkych ako oštep. Posledná strela zasiahla loď tak, že v drevenom trupe zanechala dlhú stopu a triesky vyleteli do všetkých strán.

V tom okamihu sa všetky vnemy obmedzili len na jeho vlastné zorné pole, pohyby člnov a mužov v nich. Pohľad mu spočiatku nekontrolovateľne skákal dookola. Poháňaný inštinktom udržať ich čo najďalej páli ranu za ranou, neschopný nielen mieriť, ale vôbec vidieť, kam triafa. Vzdialenosť sa rýchlo zmenšovala, už dokázal rozoznať jednotlivé črty ich tvári. Videl, ako nimi trhal spätný ráz zbraní, keď naňho strieľali. No ich guľky, ktoré zanechávali belavé stopy na hladine všade navôkol a ktoré s tlmenými údermi prerážali lodné plachty za ním, si vôbec nevšimal. Vypätosť celej situácie spôsobila, že napriek krátkej vzdialenosti žiadny z nábojov doposiaľ nezasiahol svoj cieľ.

Vtom však jedna z lodí trochu zmenila kurz. Už nevidel len provu, ale naskytl sa mu výhľad na celú pozdĺžnu časť lode. Jeho zrak spočinul na mužovi, ktorý sedel pri závesnom motore a riadil čln. Stal sa jasným terčom. Takto by ich mohol zastaviť alebo aspoň výrazne spomaliť. Po niekoľkých nekonečných sekundách vstal a namieril.

Trafil ho do ramena, no pre krátku vzdialenosť bola sila strely mimoriadne ničivá a každú kosť, na ktorú natrafila, rozdrvila na kúsky tak, že z ramena nezostalo takmer nič. Pokope ho ako-tak držali len kusy kože a zopár šliach. Kormidelníkovým trupom prudko trhlo do strany. Nasledoval okamih prekva- penia, veľmi kratučký okamih, keď zostal sedieť na mieste bez akejkoľvek reakcie. Rukoväť motora tiež vytočilo nabok a čln prudko zmenil smer. Druhá rana už bola oveľa presnejšia, muža

zasiahla priamo do hrude. Telo sa len zatriaslo a bez života sa zvalilo na zem.

Plavba okolo sveta. Plavba rodiny, ktorej snom bolo dostať sa k Veľkej koralovej bariére a potom sa vrátiť naspäť. Nemalo to byť len dobrodružstvo, mal to byť nový začiatok spoločného života, ktorý bol odsúdený na zánik. Vo februári sa preplavili cez Gibraltársky prieliv a zopár mesiacov strávili v Stredozemnom mori, kde na nich čakal bohatý program – Francúzska riviéra, Sicília, Messinský prieliv a potom dlhá odysea naprieč gréckymi ostrovmi. Pri pobreží Rodosu celá rodina po prvý raz na vlastné oči videla delfíny, ktoré sa hrali okolo ich lode. Už pri Baleárskych ostrovoch začalo svietiť silné slnko a Jenny pekne zhnedla. Spolu s opálením sa jej okolo očí znovu objavili svetlé prúžky, ktoré sa neukázali od čias, keď na palube lode trávievala každý deň. Vlasy mala husté a vlnité, polodlhý zostrih nosila odjakživa. Keď bola pod tlakom alebo sa cítila neprijemne, vždy sa jej na tvári zjavil vzdorovitý výraz, pre ktorý jej v školských časoch pripisovali každú hádku či výtržnosť. Tu však bola doma a konečne sa cítila silná. Po prvýkrát za veľmi dlhý čas sa jej páčilo, ako sa na ňu jej muž pozerá. Carl-Adam si okamžite dokázal získať takmer každého. Mal sotva štyridsať a prvá vec, ktorá človeku pri pomyslení naňho spontánne napadla, bola, že dokáže ľudí rozosmiať. No ak priamo nežartoval, nikomu by ani na um nezišlo smiať sa mu. Bolo v ňom čosi ohromujúce a netýkalo sa to len fyzickej veľkosti. Za posledných pár rokov preplnených prácou, nočnými letmi, päťhodovými reprezentačnými večerami a drahými sladkými vínami poriadne vyšiel z formy. Už niekoľko rokov odmietal pozvania na golf a na tenis ani len nepomyslel. Súťaživosť však bola pevnou súčasťou jeho osobnosti, a tak sa o to viac usiloval byť ešte rozhladenejší, pripravený, ovládať všetky čísla, vyhrať každý spor a s úsmevom na tvári si nosil prácu aj domov. Za každých okolností musel

mať pravdu a vždy musel byť najlepší v tom, čo práve robil. Táto črta jeho charakteru bola hlboko zarytá a neodbytná. A napriek tomu tu, na otvorenom mori, plne akceptoval skutočnosť, že Jenniným schopnostiam v plachtení sa nikdy nevyrovná. Navyše začal chudnúť a prestal komentovať, keď si vo sviežom večernom vetre potajme zapálila cigaretu. V Porto Salvo dokonca nechali cez noc deti osamote na palube a zaplatili si izbu v malom hoteli neďaleko prístavu. „Majú predsa mobily, keby niečo,“ poznamenal Carl-Adam, keď na okamih zaváhala. Už dlho neboli spolu sami a dokonca ich prekvapilo, že sa milovali nielen v noci, ale zatúžili po sebe aj na svitaní. Žiadne túlenie v polospánku, ale prudká vášeň, ktorá sa ich celkom zmocnila. Žiadne milovanie, len číry živočíšny sex, aký už nezažili mnoho rokov. Keď sa vrátili na loď, Alexandra sa otca spýtala, prečo má na krku podliatiny.

Už sa o tom párkrát zhovárali, no až keď opustili Krétu a zamierili na juh, začala sa Jenny znepokojovať. Čakal na nich Suezský prieplav a Červené more – tam im nič nehrozilo, no potom sa budú musieť preplaviť cez Adenský záliv. Pripravili sa vopred. Načítali si o pirátoch všetko, čo sa dalo, prešli si kontrolné zoznamy jachtárskych časopisov aj všemožné webstránky s aktuálnymi informáciami o najnovších útokoch. Podľa expertov sa treba plaviť výhradne pozdĺž určených dopravných tepien a neustále udržiavať kontakt s vojenskými loďami. No aj tak... Čítať o tom všetkom z pohodlia domova je jedna vec, ale vplávať priamo do pirátskych vôd znamená skutočnú hrozbu. Carl-Adam sa rozhodol. Pre neho bolo samozrejmosťou konať, a nie riadiť sa podľa neurčitých, všeobecných rád a spoliehať sa na druhých. Prístav v Alexandrii bol poslednou veľkomestskou zastávkou v ich itinerári. Na niekoľko dní zakotvili v osamelom doku pre výletné lode na okraji centra. Prehliadku mestských pamiatok a výlet k pyramídám v Gíze absolvovala celá rodina spolu, no Carl-Adam si niekoľkokrát vyšiel do mesta úplne sám.

Jedného večera sa na loď vrátil s akýmsi podlhovastým predmetom zabaleným do vrečoviny. Cez ventilačné okno ukradomky zaškútil smerom k strážnikovi prístavu, až potom prestrihol šnúrky a rozmotal látku, v ktorej sa skrýval kalašnikov, dva zásobníky a štyristo nábojov. „Arabská jar,“ odfrkol pohrdavo. „Úplne sa im vymyká z rúk. Za toto všetko som dal len dvesto dolárov. Len si to predstav. Dvesto dolárov.“

Predmet, ktorý položil doprostred konferenčného stolíka, však veľký pocit bezpečia nevzbudzoval. Kus dreva so stopami po strelách a rozvrzgané kovové súčiastky. Spod hlavne vytŕčal úzky bajonet a celá zbraň prenikavo páchla mazadlom. V Suezskom prielave musela zostať dobre ukrytá. Carl-Adam nechcel dať inšpektorom zo Spoločnosti Suezského prielavu, ktorí kvôli úplatkom pravidelne kontrolovali lode, hľadajúc akékoľvek nedostatky, dôvod, aby z neho vytiahli viac peňazí, než bolo nevyhnutné. No v Červenom mori sa puška konečne dostala k slovu. Carl-Adam vystrelil do lanom upevnenej plastovej bandasky, ktorá sa hompálala v brázde za loďou. Potom si palcom pomasíroval rameno. „Nech sa len skúsia priblížiť, dostanú, čo im patrí.“

Zatiaľ čo sa syn Sebastian veselo hral s prázdnyimi nábojnicami, jeho staršia sestra bola celý večer neprirodzene mlkva.

Preplavili sa cez prieliv Báb el-Mandeb, najjužnejšiu časť Červeného mora, a vplávali do Adenského zálivu. More bohaté na ryby bolo pravidelným cieľom jemenských rybárov, ktorých početné skupiny v pomalých vesliciach často stretávali. Podobné otvorené člny vídali na pirátskych fotografiách na internete. Podobné chudé, tmavé postavy. A hoci im rybári často kývali na pozdrav, Jennina nálada bola na bode mrazu. Brehy Somálska boli vzdialené len na pár dní plavby.

Cestou minuli pobrežie mesta Džibuti, v ktorom si lode môžu objednať ochranný konvoj pri prechode nebezpečnými somálskymi vodami. Za bežných okolností si konvoje vyžadujú plavbu

rýchlostou dvanásť uzlov, čo bolo v prípade lode Martha II nemysliteľné. Musela by mať poriadny motor, aby s ostatnými udržala tempo. Carl-Adam a Jenny teda zvinuli plachty a pripojili sa ku konvoju pre nízkorýchlostné plavidlá. Béčková zostava neschopných a hendikepovaných. Lode na sypaný náklad a tankery, totálne vraky plaviace sa pod vlajkami štátov Východnej Afriky, Pakistanu a Severnej Kórey, asi dvadsať obchodných lodí a Martha II. Na radare bolo vidno, že sú zoradené v dvoch líniách, zatiaľ čo niekoľko japonských a čínskych vojnových lodí pred nimi vytváralo tenký štít. Na spoločnej rádiovkej frekvencii znela neustála vrava. Cudzie jazyky a vulgarizmy v lámanej angličtine. „*Fuck you Pakistani monkey.*“ Jednu noc sa frekvenciou niesol prúd čudných stonov a mlaskavých zvukov. Chvíľu im trvalo, kým pochopili, že na mostíku jednej z lodí sa nočná stráž rozhodla odľahčiť atmosféru v konvoji tak, že pustila do éteru soundtrack k pornofilmu, ktorý navyše trval celé hodiny. Mohli síce stíšiť zvuk, no rádiové vysielanie muselo zostať zapnuté. Situácia sa mohla zmeniť v jedinom okamihu. Dramatické výkriky a nepríjemné ticho. „*They are shooting, shooting... where, where?*“ Volanie o pomoc vždy znelo zmätočne a vystrašene. „*Who is calling?*“ Úplný chaos. „*Pirates, pirates...!*“

Vedeli, že piráti sa vojnových lodí len tak ľahko nezľaknú. Vedeli aj to, že piráti už dokázali uniesť lode sprostriedku konvoja. Carl-Adam s Jenny sa snažili noc čo noc vydržať spolu hore a hliadkovať, no únava po čase zvíťazila a museli sa začať na strážii striedať. Napriek tomu sa ani jeden z nich poriadne nevypsal. *Pre toto som sa na cestu rozhodne nevydala*, pomyslela si Jenny, no nahlas nič nepovedala. Staré zvyky sa nezmenili. Hore na palube sa síce na nočných zmenách vymieňali, no v podpalubí upratovala a varila stále len ona. Ich rozmazané deti boli väčšinou lenivé a ľahostajné a Jenny sa vždy rozčúlila, keď sa im nechcelo pomáhať s domácimi prácami alebo keď sa škriepili. Atmosféra na lodi bola skrátka často napätá.

V Adenskom zálive navyše neustále vládla pekelná horúčava. A keďže museli vymeniť natiahnuté plachty za motorový pohon, nezostal na palube ani kúsok tieňa okrem úzkeho čierneho pruhu stožiara, ktorý sa počas dňa pohyboval ako veľké slnečné hodiny. Vzduch bol hustý a ťažký a každý nádych rozhorúčil telo ešte viac. Deti sa zdržovali výhradne v podpalubí, zatiaľ čo Jenny a Carl-Adam sa každé štyri hodiny striedali pod plachtovou strieškou v kokpite. Severné pobrežie Somálska sa na digitálnej mape hýbalo až príliš pomaly. Pred sebou mali výhľad na nákladnú loď prevážajúcu rezivo, nad ktorou sa neustále vznášal hustý čierny oblak uhoľného dymu. Na pravoboku sa črtalo niekoľko ďalších siluet konvoja a zopárkrát za deň okolo nich rýchlym tempom prefrčali vojenské lode.

„Jenny, Jenny!“ Zakaždým to bol Carl-Adam, kto kričal na poplach. Niekedy, keď vybehla na palubu, zvieral v rukách kľučník, niekedy len kývol hlavou v smere, ktorý napäto sledoval ďalekohľadom. Raz to bola osamelá pobrežná loď v diaľke, inokedy skupinka rybárov, ktorých posádka vojenských lodí skontrolovala a ich prítomnosť oznámila v rádiu. Carl-Adam nemal taký dobrý sluch ako Jenny a vždy mal problém porozumieť šuštiacim hlasom znejúcim z reproduktora. No hneď ako zakričal jej meno, všetky srdcia sa prudko rozbúšili. Zakaždým, keď vybiehala na palubu, deti na ňu upierali vystrašené pohľady. Sekundy, ktoré prešli, kým zistili, že im nehrozí žiadne nebezpečenstvo, boli nekonečné a splašené pulzovanie v spánkoch ustávalo len veľmi pomaly.

Keď opustili pomorie Afrického rohu a vplávali do otvoreného Indického oceána, konvoj sa pomaly roztrúsil. Martha II opäť napla plachty a riadiac sa radami z časopisu *Yachting World* nabrala východný kurz, aby zostala mimo dosahu pirátov. Aby obišli pirátske územie, dostali sa až k Perzskému zálivu, kde sa obrátili na juh a zamierili späť do Indického oceána.

Ich najbližším cieľom bola Mombasa, kde plánovali doplniť zásoby potravín a paliva, keďže po ceste cez Adenský záliv zostala nádrž takmer prázdna. Okrem toho sa chceli ubytovať v hoteli a aspoň týždeň si vychutnať život na pláži. Jenny sa tešila na prechádzky, vôňu všadeprítomnej zelene i možnosť konečne si sadnúť za prestretý stôl a vychutnať si jedlo, ktoré navaril niekto iný.

Plány im prekazil vietor, ktorý celkom ustal. Hladina mora bola celé dni úplne nehybná napriek tomu, že sa nachádzali uprostred oceána. Plavili sa veľmi pomaly, zatiaľ čo ich husté sivé dažďové mraky na horizonte obchádzali a míňali. Jenny tak veľmi túžila zmoknúť a schladiť sa, no jediné menšie mračno, ktoré sa nad nimi rozprestrela, ani na krátky okamih nedokázalo zakryť ostré lúče slnka a prinieslo im len pár minút provokačných, vlažných poryvov vetra.

Už viac ako týždeň nestretli jedinú loď. Len Jenny zbadala sivú vojenskú helikoptéru, ktorá v diaľke križovala oblohu. Krátke rádiové vysielanie, pomaly doznievajúci zvuk vrtule a už bola preč. Všetko ostatné bolo také tiché a pokojné, že nevidela dôvod, prečo by helikoptéru mala Carlovi-Adamovi spomínať.

Jenny bola v detskej kajute a pomáhala roztržitej Alexandre s úlohou z matematiky, keď zrazu začula hluk z paluby. Chvíľu ticho počúvala. Výkrik. Prichádzal zblízka. No nebol to Carl-Adam. Zaznel výstrel, nasledovaný okamihom ticha. O pár sekúnd nato sa rozpútala zúrivá paľba. Guľka, ktorá rozodradla trup, presvišťala priamo nad ich hlavami. Jenny skríkla na deti, aby si ľahli na zem, a bleskovo vybehla z kajuty. Okamžite zbadala Carla-Adama, ktorý stál pri zábradlí s namiereným kalašnikovom. A neďaleko pred ním malú loď – pramicu. Širokým oblúkom mierila priamo k nim. Blížila sa vysokou rýchlosťou, už ich delilo asi len sto metrov. Tmavé postavy, tričká vlajúce

vo vetre. V rukách mali zbrane, niektorí ich držali vo vzduchu vo zvláštnom geste. Znamenalo hrozbu? Či víťazstvo? V zmätenom toku myšlienok sa zúfalo snažila nájsť vysvetlenie. Nie, sem nie. Sem sa nikto nedostane. Nikto tu nie je. Ďalší výkrik. Cudzí hlas niekde v dialke za chrbtom. Viac nevedela, keďže prístrešok jej bránil vo výhlade. Všetky tieto dojmy jej preleteli hlavou v jedinej sekunde cestou na palubu.

Sotva vybehla hore, ozvala sa ďalšia séria rýchlych výstrelov. Jenny zaspätkovala a v tom istom okamihu dopadla do vody okolo kormy sprška guľiek. Carl-Adam upieral na čln zdesený pohľad, pričom niekoľkokrát zdvihol zbraň a zase ju zvesil.

Jenny si spomenula na výkrik prichádzajúci z druhej strany. Obrátila sa a zbadala ďalšiu loď. „Carl-Adam!“ vykrikla. Boli blízko a smerovali rovno k nim. „Za tebou!“ Carl-Adam nereagoval. Bol ako v tranze. Nevnímal okolitý svet a jediné, čo videl, bola loď mieriaca ku korme. „Sú dve!“ Druhý čln už bol takmer pri prove, delilo ich sotva desať metrov.

Z prvého člna zaznela ďalšia strelba, nasledovaná gejzírmí vody, ktoré vybuchovali okolo kormy. Jennin pohľad striedavo skákal medzi druhým člnom a jej manželom, ktorý napokon zdvihol zbraň, namieril a vypálil niekoľko rán. Zdalo sa, že čosi zasiahol. Nevidela čo, no čln sa začal nekontrolovane točiť a nabral iný smer.

„Otoč sa! Za tebou!“ skríkla Jenny a dívala sa, ako muž, ktorý sedel v člne úplne vpredu, vstal, namieril priamo na ňu a začal strieľať. Jenny sa vrhla na zem. Ďalšia strelba.

Carlom-Adamom prudko zatriaslo. Puška mu vyletela z rúk a zviezol sa na kolená. Zbadal krv. Do Marthy II čosi s dunením narazilo. Jenny sa rozbehla na kormu, vzala Carla-Adama do náruče a pozrela do jeho zmätených očí.

„Dostal som ho,“ hlesol. „Jedného som dostal.“

V okamihu mala celé ruky zmáčané od krvi. Za sebou začula rýchle kroky, nepochybne sa už dostali na palubu. Snažila sa

Carlovi-Adamovi niečo povedať, on sa zas pokúšal niečo povedať jej, no vôbec mu nerozumela. Muž, ktorý k nim prišiel ako prvý, bol vysoký a chudý, s očami podliatymi krvou a bosými nohami. Bez slova otočil zbraň a koncom pažby udrel Carla-Adama do chrbta. Jeho bezvládne telo sa vyšmyklo z Jenninho náručia a tupo dopadlo na zem. V tej chvíli ďalší dvaja muži ozbrojení samopalmi prešli popri nich a zamierili do podpalubia. Spomenula si na deti a ovládol ju mrazivý pocit, že všetkému je koniec.

2

Pilot helikoptéry na lodi HMS Sveaborg, patriacej švédskej námornej flotile, zasunul zásobník do pištole, tú vložil do podpazušného puzdra a nasadil si leteckú helmu. Zvyšný výstroj mal už na sebe. Nastal čas znova vzlietnuť. Už dávno prestal počítať, koľkokrát musel nasadnúť do helikoptéry a opustiť loď. Vlastne prestal počítať úplne. Stratil poňatie o čase. Netušil, ako dlho už trvá ich misia na somálskom pobreží, a už vôbec netušil, kedy sa budú môcť vrátiť domov. Jeho letecký overal bol posiaty slanými mapami starého potu, dali sa zrátať ako letokruhy na strome. Nepral ho tak často, ako by mal. Je tolko pravidiel, tolko vecí, čo by človek mal. Holil sa najviac raz za týždeň, čo mu však za iných okolností nebolo vôbec podobné. Každým dňom v ňom narastal dotieravý pocit, že ho pomaly ovláda chlad a ľahostajnosť a že sa možno prestal zaujímať o to, čo je správne. Táto myšlienka ho hnevala viac ako strnisko, ktoré videl v zrkadle. Takmer prestal písať maily domov, lebo bol presvedčený, že nie je o čom. V neprerušovanom slede úplne rovnakých dní nenachádzal nič nové, čo by povedal. Jeho žena mu často posielala fotky z domova. Obrázky ich domu, jarnej zelene, ktorou ožili kríčky a záhony v záhrade, či zábery z tréningu ich detí. Pri pohľade na ne sa mu síce zacnelo, no zároveň mu to všetko prišlo akési vzdialené a cudzie. Ako odpoveď vždy poslal len smajlíka alebo vztýčený palec. Naposledy, keď eskortovali loď do Mogadiša, stál vonku na palube, sledoval granátovú paľbu v prístave a chrúmal pri tom

balík sušienok. Keď preplávali okolo dve spuchnuté mŕtvolky, práve dojedal poslednú. Alebo boli tri?

Teraz sedel v kabíne helikoptéry pripútaný bezpečnostnými pásmi a čakal, kým dokončia posledné prípravy na heliporte. Naklonil sa dopredu a cez predné sklo zažmúril dohora na sťažň zadnej paluby. Napriek hukotu spustených motorov sedel na jednom z rahien sokol. Už viac ako týždeň putoval spolu s loďou. Väčšinou len sedel na sťažni a jastril alebo plachtil vo vetre okolo lode. Teraz tam sedel s korisťou v zobáku, bohvie, odkiaľ ju zobraľ, pretože ryba to určite nebola.

Rozfúkalo sa poriadne vetrisko a čelné sklo zasiahla sprška morskej vody. Loď sa posledných pár dní nepokojne plavila cez moria rozbúrené juhozápadným monzúnom, ktorému sa práve začala sezóna. Pilot sa zamrivil a pokúsil sa vystrieť, no bránila mu v tom nemotorná vesta, po okraj prepchatá záchranným výstrojom. Nemal na výber, ktosi rozhodol, že ju musí mať stále na sebe, a rozkaz je rozkaz. No ešte nepohodľnejšia bola nepriestrelná vesta s ťažkými balistickými platňami vpredu a vzadu, ukrytá pod leteckým overalom, ktorá vážila takmer dvadsať kíľ. Proti tejto však vôbec neprotestoval aj napriek nepríjemnej predstave, že ak by skončil vo vode, okamžite by ho stiahla pod hladinu. Najviac zo všetkého sa totiž bál zblúdených guliek. Teda, samozrejme, okrem strachu z toho, že skončí ako rukojemník niekto-rej zo šialených milícií Afrického rohu. Počiatočný žart o tom, pre koho si ušetriť poslednú guľku, už celá posádka brala vážne.

Loď sa pod náporom mohutných vln opäť naklonila nabok a helikoptéra sa nedobrovoľne naklonila spolu s ňou. Koplol odškrtol posledný bod na kontrolnom zozname, zatiaľ čo ostreľovač vzadu pre čosi zahrešil, potom sa obrátil a vyhlásil: „Kabína je pripravená.“ Členovia palubného tímu uvoľnili upevnenia a odbehli s nimi preč. Ani silný vietor ich nedokázal ubrániť pred horúčavou a ich svetlomodré overaly sa už stihli zmáčať od potu.

Tentoraz s nimi výnimočne letel ešte jeden pasažier. Približne hodinu pred odletom prišiel za pilotom prvý dôstojník a povedal: „Ako asi viete, momentálne máme na palube poručíka Slungu, šéfa MovConu.“

MovCon, logistická jednotka, sa zvyčajne zdržiavala na pevnine v Džibuti. HMS Sveaborg si vinou pokazenej klimatizácie musela pred pár dňami urobiť krátku prestávku v prístave v Salalah. Slunga narýchlo zariadil doručenie náhradných dielov do najbližšieho prístavu a sám sa nalodil na palubu. „MovCon odvádza vynikajúcu prácu, ale nemajú to ľahké, obzvlášť Slunga,“ povzdychol prvý dôstojník. „Malý výlet vrtuľníkom by isto ocenil. Mal by si trochu vyvetrať hlavu.“ Výlet v oblakoch bol jednou z mála povzbudivých odmien, ktoré mohli dôstojníci na palube udeliť svojmu mužstvu, ak velitelia nemali námietky.

„Jasné, môže ísť s nami.“

Pred štartom pomohol pilot Slungovi správne nasadiť výstroj, odľahčenú verziu toho, čo na sebe museli mať ostatní, a prehodili spolu zopár zdvorilostných fráz. Poručík mal platinovosvetlé vlasy a pôsobil prívetivo a otvorene, no zároveň ustarostene. Rád hovoril o svojej rodine, obzvlášť o jednom zo synov, ktorý mu očividne nesmierne chýbal. Kládol tiež veľa otázok, no len čo si situácia nevyžadovala jeho bezprostrednú pozornosť, myšlienky mu okamžite zablúdili niekam inam, až tak, že sa strhol, keď sa mu niekto opäť prihovoril. Pred štartom vďačne prijal šálku kávy, no potom si z nej sotva usrkol.

Teraz sedel Slunga vzadu v kabíne vedľa ostreľovača a zdalo sa, že vo všetkom tom zhone a hluku naokolo konečne aspoň na chvíľu zabudol na svoje trápenie. Na tvári sa mu usadil vzrušený výraz.

Premenlivý vietor rozstrapatil perie sokolovi na sťažni a pilot helikoptéry sa snažil sústrediť na pohyby lode, precítiť ich kolísavý rytmus. Práve v okamihu, keď signalizačná lampa zmenila

farbu z červenej na zelenú, sa lodná plošina vyhupla dohora. Pilot využil príležitosť a helikoptéra sa elipsovým pohybom vzniesla ponad pravobok.

Leteli smerom k pobrežiu v najnižšej možnej výške, dodržiavajúc rádiové ticho. Vypätie, ktoré cítili pri štarte, sa uvoľnilo a čakala ich približne polhodina pohody a pokoja. Z výšky vyzeralo more vždy oveľa pokojnejšie a modrejšie ako z paluby. Krátka chvíľa uvoľnenia otvárala dvere pre príjemné a občas aj dôverné rozhovory.

„Tak...“ kývol hlavou pilot, „ako pokračujete?“

Ostreľovač presne vedel, na čo sa pýta. „Včera som bol u nej v kajute, ale nič sa nestalo. Vravela, že teraz sme v práci, takže tu z toho nič nebude. No nabudúce, keď zakotvíme v prístave, pôjde von.“

„A ty pôjdeš dnu,“ uškrnul sa kopilot.

Ostreľovač neodpovedal.

„Máš o ňu vážny záujem?“ spýtal sa Slunga.

„Je v tom až po uši,“ odvetil pilot namiesto mladého ostreľovača.

„Tak pre ňu vymysli niečo špeciálne. Nieže ju pozveš do baru na pár pív.“

„To sa ľahko povie,“ skleslo odpovedal ostreľovač. „Ale čo už navymýšľam, keď sme na pevnine sotva jeden deň?“

„Preboha, len nie pivo a diskogulú,“ pokračoval Slunga, „nie pri živote, aký vediete na lodi. Dopraj jej, nech si konečne oddýchne. Každú minútu z tých dvadsiatich štyroch hodín, ktoré máte, využite na relax. Vezmi ju na nejaké miesto na pláži, ale nie blízko prístavu. Len ty a ona, hlavne nech vás nevyruší niekto z lode.“

„Znie to super, ale veľmi to tam nepoznám a z lode to asi sotva zariadim.“

„Neboj sa, nechaj to na mňa. Viem o perfektnom mieste. Keď vravíš, že za to stojím.“

„To myslíš vážne?“

„Nemá MovCon na práci dôležitejšie veci, než pripravovať svojim vojakom hniezdočka lásky?“ pokúsil sa kopilot o žart.

„Čo môže byť dôležitejšie?“ odvetil Slunga bez akéhokoľvek náznaku irónie v hlase.

Na niekoľko minút sa rozhostilo ticho, ktoré napokon prerušil pilot: „Prvý dôstojník spomenul, že to teraz vôbec nemáte ľahké.“

„Dúfam, že to nehovoril konkrétne o mne,“ povedal Slunga

„Prečo?“

„Ale nič. Máme veľa práce, to je pravda. No mám práve toľko ľudí, koľko potrebujem, dokonca sa mi podarilo zamestnať miestny tím na základni v Džibuti. Rozdiel je v tom, že zatiaľ čo vy ste tu vonku na mori, ja som so svojím malým tímom na pevnine. V meste, ale aj v blízkosti základne na mojich ľudí striehnu mnohé lákadlá.“

„Takže problémy s disciplínou?“

„Občas.“

„Treba ich držať nakrátko.“

„Snažím sa.“

Švédska vojenská loď HMS Sveaborg sa posledných pár dní zdržiavala v blízkosti známeho pirátskeho hniezda neďaleko mesta Bosaso. Tesne pred pobrežím helikoptéra stúpila o niekoľko stoviek stôp vyššie. Muži otvorili dvere kabíny dokorán a pre istotu pripravili guľomet. Potom zapli kameru a začali fotiť. Piesočnatá pláž bola široká viac ako kilometer, no to, čo ich zaujímalo, sa nachádzalo tesne pri brehu – poltucet otvorených člnov, omývaných prílivom, ktoré lenivo odpočívali na pláži, niekoľko drevených chatrčí pripomínajúcich stan a zásoby paliva v bareloch naskladaných tesne vedľa seba, prikrytých oranžovou celtovinou.

„Väčšina z nich ešte spí,“ poznamenal pilot.

„Vyspávajú sa z účinkov katy, drogy, ktorá pôsobí ako stimulant.“ Pri otvorených dverách kabíny museli na seba kričať, aby prehlušili hluk vrtule a nárazov vetra.

„Tam dole, na druhej hodine,“ zakričal kopilot. Ostreľovač tým smerom namieril zoomovaciu kameru, ktorá bola súčasťou trupu lietadla, a zaostril.

„Nestáli tam predtým barely?“

„Ak áno, tak teraz po nich zostali len stopy v piesku.“

„A nikde neviem nájsť ani tú hromadu ručných granátometov, ktorú sme tu včera videli.“

„Včera tesne pred západom slnka nastal príliv.“

„Zdá sa, že sa uprostred noci vykradli preč.“

Po tom, čo druhýkrát obkrúžili tábor, ozvalo sa zapraskanie z rádia. Nepočuli, kto sa s nimi snaží spojiť, no predpokladali, že to bol niekto z ich lode. Chvíľu im trvalo, kým naladili rádiostanicu tak, aby hlas počuli zreteľne.

„Snowman, počujeme sa?“ Hlas patrilo dôstojníkovi z HMS Sveaborg.

„Ešte tu nie sme ani pol hodiny a už otravujú,“ zašomral kopilot a stlačil tlačidlo mikrofónu. „Tu Snowman.“

HMS Sveaborg prijala núdzové volanie z obchodnej lode. Helikoptéra dostala súradnice, pilot zmenil smer, začal klesať a zvýšil rýchlosť, zatiaľ čo kopilot sledoval obrazovku radaru a ostreľovač stiahol guľomet dovnútra a zatvoril dvere kabíny. Svišťanie vetra v slúchadlách heliem okamžite utíchlo.

Rádio opäť zapraskalo a z reproduktora zaznel vystrašený a sústavne prerušovaný hlas. Volanie o pomoc prichádzalo z ruskej nákladnej lode MV Sevastopol. Počas pobytu v Adenskom zálive sa naučili jednu vec – porozumieť lámanej, rozrušenej angličtine vo všetkých možných prízvukoch sveta na kanáli 16. „*Calm down, calm down... Please say again... Who is shooting?*“

Odpoveď počuť nepotrebovali, už vedeli, čo sa deje. „Dopekla!“ hromžil ostreľovač. Zúril sám na seba, že im piráti v noci

prekázli pomedzi prsty. Trvalo im hodnú chvíľu, kým z ruskej lode dostali viac ako len: „*Two boats, two boats*“ a „*Please, hurry up.*“ Piráti vraj neprestajne pálili na mostík salvy zo samopalov a zjavne sem-tam prihodili aj nejaký ten granát. Muži v malých člnoch sa už niekoľkokrát pokúsili prehodiť rebrík cez bok lode a jeden člen posádky je vážne zranený. Zatiaľ sa však žiadnemu z pirátov nepodarilo dostať na palubu. Kapitán manévroval, ako najlepšie vedel, aby si udržali odstup. „*Please, hurry up!*“

MV Sevastopol sa ako podlhovasté echo vynorila na obrazovke radaru a hneď nato na horizonte zbadali tmavú, rýchlo sa zväčšujúcu čiarku, za ktorou sa zreteľne čerila veľká vodná brázda.

Keď sa helikoptéra dostala do vzdialenosti posledných sto metrov, spomalila. Nasledovala rovnaká rutina ako predtým, dvere dokorán a vytiahnuť guľomet. Napriek tomu, že ich príchod nebol úplne prekvapivý, oba motorové člny na krátky okamih zaváhali. Piráti už boli tak blízko, korisť už bola na dosah, stačilo niekoľko minút a... Na ich tvárach sa však nikdy nezračilo sklamanie. Kapitán stále kričal do vysielacky a na druhom kanáli dôstojník z HMS Sveaborg nástoječivo žiadal podať hlásenie o situácii. Nič z toho však v tej chvíli posádke helikoptéry nezaujímalo. Sústredili sa výlučne na dva člny a to, čo muži v nich robili s rukami. No jediný, kto v tejto chvíli mieril zbraňou, bol ich vlastný ostreľovač. MV Sevastopol prestala cikcakovito manévrovať a nabrala pevný kurz. Prvý pirátsky čln sa nachádzal len zopár metrov od jej pravoboku a jeden z pirátov ešte stále držal dlhý rebrík s hákmi na konci. Druhý čln zastal v tesnej blízkosti zadnej paluby. V každom člne bolo päť mužov, bosých, chudých, odetých len do tričiek a šortiek. V jedinom okamihu sa lovec stal korisťou, slabý sa stal silným. „*Shoot, shoot the monkeys!*“ kričal kapitán z MV Sevastopol.

Ako na povel zaradili oba pirátske člny plnú rýchlosť, až voda za závesným motorom striekala oblúkom. Kým ruská nákladná loď sa pomaly vliekla v stálom kurze ako starý unavený vôl, dve pirátske lode zmizli ako blesk.

Pilot sa už podobných naháňačiek zúčastnil. Videl, ako muži pod ním nadskočili zakaždým, keď člny v plnej rýchlosti narazili na vlnu, ich útek však bol pre helikoptéru maličkosť. Na krátky, kratučký okamih zacítil zahanbujúci pocit uspokojenia, akoby to všetko bola len hra. Medzihra po tom, čo piráti strieľali na bezbranných ľudí, a pred tým, ako za to ponesu následky. Teraz sa snažia utiecť, no nemajú najmenšiu šancu.

„Začni strieľať, uvidíme, ako zareagujú.“

Ostreľovač už mal cieľ na muške, stačilo len stlačiť spúšť. Strely dopadli v bielej sprške vody asi dvadsať metrov pred prvým člnom. Piráti sa však zjavne nemienili len tak ľahko vzdať. Druhý čln, ktorý išiel spočiatku v tesnom závese za prvým, prudko zmenil smer a širokým oblúkom odfrčal preč. Jedna helikoptéra a dve lode. Nebolo nezvyčajné, že sa občas vrátili len s polovičným úlovkom. Pilot letel stále dopredu, vo výške necelých sto stôp, nespúšťajúc oči z lode, ktorá im zostala. Kopilot podal Sveaborgu hlásenie o novej situácii, ale na prenasledovanie už nepotrebovali žiadny ďalší súhlas alebo rozkazy. Všetkým bolo jasné, s kým majú do činenia a čím sa muži dolu v člne previnili – pirátstvo je vážny trestný čin, nehovoriac o ťažko zranenom členovi posádky – musia ich zastaviť za každú cenu.

„Vystreľ znova!“

Druhá sprška guľiek dopadla tesne pred provu a voda vystrelila do člna. Niektorí z mužov sa uhli, ako keby ich nezasiahli kvapky vody, ale šrapnely. Ich zdanlivá chladnokrvnosť dostala zjavné trhliny. „Dáme im ešte jednu šancu.“ Pilot sa priblížil ešte viac, už ich nedelilo ani sto metrov. Teraz bola helikoptéra najzraniteľnejšia. Napriek všetkému mali väčšiu palebnú silu

stále piráti. Štyri či päť kalašnikovov a minimálne jedno bezzáklzové delo. Počet hlavní však v tomto prípade nerozhodoval. Moc spočívala v nablýskanej technike, duniacich vrtuliach a dobre mierených salvách z guľometu. Keby sa niekto z nich čo i len pokúsil natiahnuť sa za zbraňou, ostreľovač by bez rozkazu veliteľa v momente spustil paľbu priamo do člna. Bola by to sebaobrana a vtedy neexistujú žiadne limity. A muži v člne to dobre vedeli. Ak piráti neboli príliš sfetovaní z tej ich katy alebo príliš vystrašení, končili sa podobné akcie bez použitia násilia. Najprv sa však museli zmieriť s prehrou.

Dostali poslednú šancu. Tretia paľba bola najdlhšia a strely dopadali pozdĺž celého zábradlia od provy až po kormu, najbližšie k lodi, ako sa len dalo bez toho, aby niekoho zranili. Nikto v člne už nemal chuť provokovať. Chceli len prežiť a možno dokonca dostať šancu vrátiť sa domov. Piráti čln okamžite zastavili, vypli motor a všetkých päť párov rúk vyletelo do vzduchu. Helikoptéra sa vzniesla nad nich a krúžila dookola. Pilot sa pozrel, koľko im zostáva paliva, a prebehla ďalšia rádiová komunikácia.

„Ako dlho vám to bude trvať?“ spýtal sa pilot. „Palivo nám vydrží tak na hodinu.“

HMS Sveaborg už pred hodnou chvíľou zaradila najväčšiu rýchlosť a mierila priamo k nim. Piráti zvesili ruky a v tichosti sedeli v pohojdávajúcom sa člne, zatiaľ čo ich ostreľovač neprestajne natáčal na kameru. „Odhadzujú rebrík,“ povedal ostreľovač. Aj toto už poznali. Somáľčania sa snažili zbaviť dôkazov. Rebrík sa stratil pod hladinou a ostreľovač všetko zaznamenal na kameru.

„A teraz zbrane.“

Päť neznámych mužov v prázdnom člne uprostred Andského zálivu. A nad nimi krúžiaca helikoptéra. To všetko už nespočetnekrát zažili. Rutinu však prerušilo nečakané zapraskanie z rádia.

„*Snowman, Snowman, this is Russian Federation warship Admiral Chabanenko.*“

„No doriti,“ zanádal kopilot, len čo začul hlásenie. Rusi mali v tejto oblasti zopár vojenských lodí, no tie sa nepodriaďovali operačným skupinám ako väčšina ostatných, venovali sa výhradne vlastným záujmom. Nechýbali im zbrane ani vôľa a ich všeobecný postoj k Afričanom v sandáloch na nohách a kalašnikovmi v rukách bol nemilosrdný. Torpédoborec Admirál Čabanenko bol ruský lovec, rýchly ako šíp. A už len fakt, že sa spojili na VKV frekvencii, znamenal, že musí byť blízko.

„*Snowman, confirm you have the Somali pirates under your control.*“ Ruskí velitelia mali takmer vždy výrazný prízvuk a zdvorilosťami sa nikdy nezdržovali.

„Odpovedz im,“ povedal pilot.

„Vieš, čo budú chcieť.“

„Odpovedz!“

Kopilot navela odpovedal a informáciu o somálskych pirátoch potvrdil. Potom oslovil materskú loď Sveaborg: „Sledujete rádiokomunikáciu?“

„Sledujeme.“

„Čo sa deje?“ spýtal sa Slunga, ktorý doteraz bez slova sedel vzadu v kabíne.

„Vydrž, hneď ti to vysvetlím,“ odvetil pilot.

„Hlavne stále toč tú prekliatu loď,“ upozornil ostreľovača kopilot.

„*Confirming your position,*“ opäť sa ozval ruský hlas.

„Už nás vidia na radare,“ obrátil sa pilot na Slungu a rezignovane dodal: „Chcú prevziať kontrolu.“

Kopilot požiadal HMS Sveaborg o radu.

„Počkajte,“ odpovedal švédsky dôstojník.

Bolo im jasné, čo sa deje. Rusi boli v kontakte s vlastnou základňou cez iný komunikačný kanál a kládli svoje požiadavky. Domáhali sa svojich práv. Ich vlastný admirál teraz niekde

sedel spolu s renomovaným právnikom a listovali v regulačných predpisoch a dohovoroch. Útok na ruskú nákladnú loď v medzinárodných vodách, jeden námorník ťažko zranený. Nie je podstatné, čo je správne a čo nie, ide predovšetkým o politiku. A o to, mať vždy krytý chrbát. Lov na pirátov vyžadoval nielen ovládanie bojovej stratégie, ale hlavne znalosť paragrafov.

Helikoptéra stále krúžila, zatiaľ čo päť mužov letargicky sedelo v člne, netušiac, čo sa deje. Lovec bol už na ceste a blížil sa rýchlosťou minimálne štyridsať uzlov. A niekde tam, na veľkej ruskej lodi, práve nabíjali zbrane a pripravovali granáty.

„Snowman,“ ozvala sa švédská loď, „prenechajte zajatcov Rusom.“

Kopilot na chvíľu zmlkol, doprial všetkým čas, kým sa im informácia uloží v hlave, a odpovedal: „Prenechávame Rusom päť mužov, ste si toho vedomí?“

„Vzdaj to,“ šepol mu pilot do interkomu. No zbytočne, kopilot už povedal, čo chcel, a nemienil viac vzdorovať. Admirál urobil rozhodnutie a on ho nemohol nijako zmeniť. A možno ani admirál to v skutočnosti nechcel, no Legad, právnici v uniforme, sa vo svojej práci vyznali, a hoci mal admirál zviazané ruky, mal aspoň krytý chrbát.

„Prenechajte im zajatcov a pripravte dokumentáciu,“ zopakoval rozkaz dôstojník z HMS Sveaborg.

„Trhni si,“ zamrmal kopilot a nahlas zvolal: „Potvrdzujem.“ Potom sa obrátil na ostreľovača: „Zaznamenal si presný čas rozkazu?“

„Jasné.“

Onedlho nato sa objavil ruský lovec. Najprv len ako echo na radare, potom sa vynoril z hmly ako tmavosivý príznak. Vojenská loď na otvorenom mori. Rusi aj teraz, v dvadsiatom prvom storočí, potrebovali všetkým naokolo ukazovať svaly – mohutné, široké antény a delové hlavne trčali do všetkých strán. Hviezda smrti.

Situácia odteraz prebiehala v réžii niekoho iného.

„*Snowman, standby, boarding team is on it's way,*“ ozval sa hlas, ktorý by nikto nechcel mať za strojcu svojho osudu. Z lovcu vyleteli dva gumené motorové člny s uvítacím výborom na palube – čierne člny a po zuby ozbrojení muži, takisto v čiernom. Kamera helikoptéry zachytila vlnu znepokojenia, ktorá prebehla pirátskou loďou, keď posádka zbadala motorové člny. Piaty piráti opäť zdvihli ruky nad hlavy.

„Ešte stále nakrúcaš?“ spýtal sa kopilot.

„Áno,“ odvetil ostreľovač.

„Tak už tú kameru vypni,“ prikázal mu pilot.

Krytý chrbát za každých okolností.

Pirátovej už od gumených člnov delilo sotva dvesto metrov. Helikoptéra opísala posledný kruh a ponechala pirátov svojmu osudu. Kopilot sa poslednýkrát spojil s ruským torpédoborcom: „*Admiral Chabanenko, turning over suspected pirates to you.*“

„*Affirmed,*“ potvrdil príjem hlas posledného súdu. „*Good hunting.*“

Pilot sa pozrel na svoje náramkové hodinky. „Poznačte si, že pirátov sme odovzdali presne o sedem päťdesiattri a všetci boli nažive.“

Ticho, ktoré sa rozhostilo v kabíne, bolo takmer hmatateľné. Šéf logistickej jednotky musel mať v sebe hlboko zakorenený morálny kódex. Bez slova leteli viac ako desať minút, keď sa Slunga napokon opýtal: „Čo teraz bude s...?“

„Ver mi, to naozaj nechceš vedieť,“ prerušil ho pilot.

A opäť všetci zmlkli.

Nič nevideli, nič nepočuli, chrby majú kryté.

3

Jenny to nikdy nevyslovila nahlas, dokonca to odmietala pripustiť aj v duchu, no stalo sa to. Marthu II zajali piráti. Šesť cudzích chlapov na palube a v tesnom závese dve pramice so závesnými motormi. Piráti netrpezlivo mávali zbraňami, každý s prstom priloženým na spúšti. V prvej chvíli pirátov ovládlo víťazné opojenie, ktoré sa intenzitou blížilo k amoku. Prehrabávali sa a plienili, ťahali Jenny ako handru so sebou a nútili ju otvárať skrinky a odkladacie priestory. Zdalo sa, že medzi nimi panuje akási vzájomná rivalita, ktorá bola hnacím motorom pre napchávanie si vreciek aj úst. Každý chcel byť prvý, kto nájde nejaký cenný predmet, aby si ho mohol nechať pre seba. Zhlkli všetky čokolády, vybielili kúpeľňovú skrinku, jeden z nich si do vrečka vložil jej malý skladací nožik s manikúrovými nožičkami a pokračovali do ďalšej kajuty. Malé nepochopenie z Jenninej strany považovali za prejav odporu a prudko ju udreli hlavňou do tváre. No horší než všetka bolesť bol mučivý pocit bezmocnosti zakaždým, keď niekto schmatol alebo zrukol na Alexandru a Sebastiana.

Telo muža, ktorého zastrelil Carl-Adam, teraz ležalo v jednom z motorových člnov. Samotného Carla-Adama trafili do ruky a do stehna, kde mu svietila škaredá dlhá rana. Ležal na zemi ranený a s nepoužiteľnou rukou, no napriek tomu mal neuveriteľné šťastie. Pri takom množstve striel, aké na neho vypálili, mal byť už dávno mŕtvy. Jeho šťastie sa však rýchlo unavilo a teraz ho nadobro opustilo. Kúpil si zbraň, zastrelil jedného

z pirátov a skončil ako ich porazený protivník. Odvliekli ho do kokpitu, kde nad ním jeden pirát neustále držal stráž a svoj hnev, že sa nemôže zúčastniť rabovačky, si s radosťou vybíjal na úbohom zajatcovi. Bohaté nádielky kopancov, nadávok a úderov pažbou sa na neho len tak sypali. Carl-Adam v polovedomí, netušiac rozsah svojich zranení, sa pokúšal brániť, ale čoskoro bol kút, v ktorom ležal, celý zamazaný podlhovastými šmuhami krvi. Netrvalo dlho a miesto vyzeralo ako bitúnok.

A zatiaľ čo sa na palube odohrávala dráma, autopilot viedol Marthu II stále tým istým južným kurzom, ktorým sa plavili, než sa objavili pirátske lode.

Jenny sa podarilo pritiahnúť obe deti k sebe a po celý čas, čo ju vláčili od jednej kajuty k druhej, ich držala v pevnom objatí. Jediné, na čom jej záležalo teraz, keď mala deti pri sebe, bolo, aby nevideli, čo sa deje s ich otcom na palube. Keď pominula prvá omračujúca vlna zdesenia, uvedomila si, že ďalší vývin ich situácie závisí od jej činov a rozhodnutí. Táto myšlienka jej síce nepridala na sile, no spravila ju opatrnou a ostražitou.

Jedna z pirátskych tvári s úzkymi mandľovými očami a pestovanou, hennou nafarbenou kozou briadkou, sa jej obzvlášť vryla do pamäti. Tiež sa prehrabával v skrinkách a jedol ich zásoby, no na rozdiel od ostatných nedržal zbraň v rukách, ale niesol ju na chrbte. Na okolie sa díval spôsobom, ktorý Jenny nevdojak prinútil postaviť sa pred Alexandru, keď na ňu pozrel. Ostatní piráti si dávali pozor, aby mu nestáli v ceste, a napriek divokému rabovaniu nedovolil chlapom čo i len dotknúť sa navigačného panela a rádiového prijímača.

Keď si výdatne naplnili vrecká a víťazný ošial vystriedala maľatnosť, vyšiel vodca pirátov von na palubu. Jeho hrdzavá brada sa leskla v odraze slnečných lúčov. Jenny chvíľu trvalo, kým si uvedomila, čo sa deje. Muž si tiež kopol do Carla-Adama, no zdalo sa, že tento chce od neho čosi konkrétne. „*Here!*“ vyštekol.

Niekoľko sekúnd počkal na zajatcovu reakciu a kopol doňho znova. „Here!“ V tom okamihu Jenny zbadala prijímač GPS, ktorý muž zvieral v ruke, a pochopila.

Piráti by sami sotva prišli na to, že Marthu II neovláda Carl-Adam, ale Jenny. No práve vo chvíli, keď Červenofúz mlátil jej muža, sa jej našťastie podarilo dostať na palubu a získať jeho pozornosť. Nasledoval ešte jeden demonštratívny kopanec do brucha, po ktorom sa Carl-Adam opäť zviezol na zem a pirát podišiel k Jenny.

„Here!“ zopakoval a vystrel k nej ruku s GPS prijímačom. Bodka na displeji ukazovala na miesto tesne pred somálskym pobrežím.

Jenny nastavila autopilota na požadovaný kurz. Loď sa naklonila na pravobok a ofúkol ju slabý závan vetra. Zamierili na západ, priamo k miestu, od ktorého by sa mal každý držať čo najďalej. Červenofúz na ňu celý čas mlčky hľadel a na svojom GPS kontroloval, či loď nabrala správny kurz. Potom jej dovolil ošetriť Carla-Adama.

Gulka prevrátila jeho ruku naskrz. Jenny z nej povyberala úlomky kostí, vyčistila ju a obviazala. Takmer žiadna kosť neostala celá. Rana v stehne bola asi desať centimetrov dlhá a poriadne hlboká a hoci mala Jenny k dispozícii len zopár obvazov z lekárníčky, robila, čo mohla. Obviazať jeho silné stehno nebolo vôbec jednoduché. Opäť začalo silno krváčať a len s vypätím všetkých síl a s rukami trasúcimi sa od únavy sa jej nakoniec podarilo dostatočne stiahnuť obvaz, aby krvácanie ako-tak zastavila. Celé ruky mala červené a lepkavé a šaty mala také zmáčané, že necítila nič, len kovový pach krvi svojho muža. Carl-Adam ťažko dychčal od bolesti a vysilenia a z času na čas vyzeral jeho pohľad desivo neprítomne. Jenny mu vyzliekla krvavé tričko a keď zbadala, že sa mu na celom tele začínajú objavovať veľké modriny, zmiernila svoje pohyby a dotýkala sa ho oveľa opatrnejšie. Z prvej rany, ktorú mu pirát

uštedril pažbou zbrane, mu na chrbte navrela obrovská hrča. Čo všetko si ešte budú musieť vytrpieť?

„Budeme im chýbať,“ bolo prvé, čo povedal, keď skončila s ošetrovaním. Carl-Adam odpočíval v polosede a Jenny mu položila ruku za hlavu v snahe utešiť ho. Myslela si, že hovorí o deťoch a že už považuje seba aj ju prakticky za mŕtvych.

„Nie som zranená,“ povedala a pokúsila sa o úsmev. Ani na sekundu neprestala myslieť na Sebastiana a Alexandru, ktorých nechala samých v ich kajute v podpalubí.

Carl-Adam mal však na mysli čosi iné. Vedel, že zmenili kurz smerom na západ k somálskemu pobrežiu, a skrsla v ňom iskierka nádeje. „Náš blog,“ šepol traslavým hlasom, „čoskoro to všetci zistia.“

Na blogu, ktorý založili, aby najmä ich priatelia, ale aj ostatní mohli sledovať ich cestu, sa po každej desiatej námornej míli objavila automatická aktualizácia ich polohy ako malá červená bodka na mape. Ich ďalšia bodkovaná stopa bude v prudkom rozpore s cieľom ich cesty, ako aj so všetkým, čo doteraz napísali. „Zalarmujú úrady.“ Dokonca aj v tejto vypätej situácii a zúboženom stave bol Carl-Adam schopný odosobniť sa od všetkej bolesti a zraniteľnosti a dúfať, že niekto zareaguje na podozrivo si protirečiace správy. Jenny nevedela, čo má na to povedať. Mysleť Carla-Adama bola zaneprázdnená hľadaním logického riešenia, ona nepomyslela na nič iné, len na to, že chce prežiť a že v podpalubí sú ich deti zatvorené s piatimi pirátmi.

„Určite,“ chlácholila ho a pobožkala ho na čelo. „Nieкто si to všimne a pôjdu nás hľadať.“

Dni pomaly plynuli. Devätnásť metrov dlhá plachetnica sa plavila spolu s dvoma člmi v tesnom závese. Bodkovaná stopa smerujúca na západ blikala na navigačnom prístroji GPS Marthy II, ako aj na blogovom denníku rodiny. Mŕtve telo ležiace v jednom z člnov začalo opúchať. Medzi loďami bol asi metrový rozstup a zo zadnej paluby plachetnice sa jasne dala

rozoznať tvár mŕtvoly, ktorej zuby bielo svietili v neprirodzenom úškľabku. Koža, obzvlášť okolo zmrzačeného ramena, zmenila farbu a začala praskať. Zakaždým, keď niekto vyšiel na palubu, bolo ťažké nezablúdiť pohľadom smerom, z ktorého sa v slabom vetre šírili nepríjemné výpary.

Jenny sa snažila poupratovať neporiadok, ktorý po sebe nechali piráti v podpalubí. Odmietala rezignovať napriek tomu, že podlaha sa neustále zaplňala odpadkami. Všade ležali zhúžvané papiere, servítky a obaly od jedla. Umývanie toaliet však už vzdala a tie čoraz viac smrdeli od moču. No nielen kvôli sebe, ale najmä kvôli deťom sa snažila dodržiavať ich každodennú rutinu. Každé ráno vstať v rovnakú hodinu, aspoň raz za deň navariť jedlo a zjesť ho spoločne pri stole, pomôcť Alexandre s úlohami a stále sa niečím zamestnávať. Piráti jej snahy neustále marili, veľa vecí jej robiť zakázali alebo niekto z nich prišiel a navarené jedlo im jednoducho vzal. Jenny sa však nedala odradiť a začala variť odznova. Jej trpezlivosť bola to jediné, čo ich zatiaľ uchránilo od blížiacej sa kapitulácie a vytváralo medzi nimi a ich väzňami ochrannú bariéru – tam sú oni a tu sme my. Pred útokom pirátov vždy chodila bosá a nosila len krátke šortky, teraz dbala na to, aby bola vždy obutá a mala celé nohy zahalené. Musela si tiež vybrať medzi deťmi a manželom, takže z ich kajuty sa stala jeho patientska izba a ona spala u Alexandry a Sebastiana. Ak to nebolo naozaj nevyhnutné, nepohla sa od nich ani na krok a na palube sa pohybovali výlučne v trojčlennej skupinke. Každý večer sa snažila zariadiť veci tak, aby aspoň hodinu mohla celá rodina stráviť pokope, hoci jej zranený manžel prevažnú väčšinu času len spal.

Piráti zmlátili Carla-Adama po druhýkrát. V slabom vetre sa loď pomaly vliekla a Červenofúzovi, ktorý chcel ísť rýchlejšie, došla trpezlivosť. Chytili Carla-Adama za plece, triasli ním a kým Jenny pochopila, čo chcú, a zapla motor, stihli mu dať niekoľko poriadnych rán. Ani sa nesnažila vysvetliť im, že

nádrž bude čoskoro úplne prázdna. Nafta im vydrží nanajvýš na dva dni, potom budú opäť nasledovať nadávky, krik a zopár ďalších úderov a znova sa budú musieť spoľahnúť len na vietor. Carl-Adam sa ako-tak pozviechal, no zranená noha ho ešte nedokázala poriadne udržať a ruku mal znepokojivo červenú. Väčšinou pil len vodu a ležal na posteli a Jenny mu každý deň čistila a nanovo obväzovala rany. Obväzy im už došli, takže si museli vystačiť s plachtou natrhanou na pásy. Keď ho vyzvala, aby pohýbal prstami na ruke, zareagoval len palec.

V jedno popoludnie sa Alexandra dopustila nerozvážnej chyby. Z vlastnej iniciatívy si sadla za počítač pri navigačnom paneli, aby odoslala školskú úlohu. Napriek všetkému, čo sa dialo na palube, bol pre ňu prospech naďalej mimoriadne dôležitý, obzvlášť teraz, v poslednom ročníku prvého stupňa. Červenofúz si to všimol skôr, ako ju Jenny stihla zastaviť, a hneď pochopil, čo by pre nich satelitné spojenie mohlo znamenať. Skríkol, Alexandra zdvihla zrak od počítača, ozvala sa hlasná facka a Alexino vzdorovité zahrešenie, než Jenny skočila medzi nich a pirát zúrivo vytrhol z počítača všetky káble. Spojenie sa prerušilo a bodkovaná stopa skončila. Neskôr večer, keď bola celá rodina pohromade, sa Carl-Adam vypytoval na rozruch na palube. Alexandra len mykla plecom a Jenny odvetila, že Červenofúz sa nahneval, že otvorila nejaké konzervy. Po celý čas ho držala za ruku, a keď mu pozrela do očí, videla, že jej celkom neverí.

„Skôr či neskôr to niekto zistí, však?“ nádejal sa.

„Samozrejme,“ prisvedčila. „Skôr či neskôr začneme niekomu chýbať.“

Lži pred deťmi, pocit beznádeje, no zároveň neustála potreba zostať silná za každú cenu. Bol to jej najosamelejší okamih za celý čas na palube.

Ostatní piráti volali Červenofúza Darwiish a po neprijemnej potýčke pri navigačnom paneli ho Alexandra pozorovala

obzvlášť ostražito. Občas prišla k Jenny a oznámila: „Musíme si dávať pozor, Červenofúz je opitý.“ Všetky fľaše s alkoholom zmizli zo skrinky už pri prvej rabovačke. Nikdy ho nevideli priamo piť, no po zotmení bývali jeho pohyby neisté a jeho pery mokré. Občas sa stalo, že v noci niekoľkokrát vystrelil do prázdna, ale väčšinou len mlčky vzpriamene sedel v kokpite alebo v salóniku v podpalubí a svojimi úzkymi očami pozoroval všetko a všetkých naokolo.

Silná horúčava a slabý vetrík, pre ktorý sa sotva vliekli, si vyžiadali svoju cenu. Sústavné roztržky medzi pirátmi sa striedali s opätovným plienením skriň v podpalubí, aby aspoň nejako oživilo otupenosť dní. Keď Darwiish okríkol alebo udrel niekoho zo svojich, bolo ťažké určiť, či robí rozhodcu v cudzom spore, alebo sleduje vlastné zámery. Raz prinútil jedného z mladších pirátov – v podstate to bol ešte chlapec – aby celé doobedie sedel na prove bez akejkoľvek ochrany pred slnkom. Až keď omdlel, vyšiel niekto hore a odtiahol ho do podpalubia.

V týchto dňoch sa už zápach hnijúcej mŕtvoly nedal vydržať. Traja piráti vliezli do člna s látkovými obrúskami previazanými cez nos a ústa a prehodili telo cez palubu. Aby kleslo na dno, omotali mu okolo nôh reťaze, ktoré našli na lodi, ale rozkladajúce sa telo bolo už také opuchnuté a plné plynov, že hlava a polovica trupu ostali voľne splývať na hladine s rukou zvláštne trčiacou do vzduchu. Vyzeralo to, ako by sa topil a zamrzol v okamihu, keď volal o pomoc. Potom pomaly začal klesať a zmizol pod hladinou.

Len jeden jediný raz za celý ten čas prejavil Darwiish náznak neistoty. Na horizonte sa objavila vojenská helikoptéra a všetci piráti na palube okamžite stuhli s očami upretými na nebo. V rádiu zašušťalo a Darwiish pozrel na reproduktor, akoby to bola tikajúca bomba. Jenny vycítila svoju šancu a ihneď si spomenula na signálne svetlice, ktoré ležali v zásuvke v kokpite. Jenny si bola istá, že piráti ich doteraz neobjavili. Mohla by to

skúsiť, mohla by to stihnúť, mala ich v dosahu, stačilo by spraviť dva kroky. Len odtrhnúť pásku, potiahnuť a puf – červené svetlo by vystreklo k oblohe. Opatrne natiahla ruku k zásuvke. Vyjde ju to draho, možno zaplatí životom. No i tak...

Vtom si spomenula na deti, obzvlášť na Sebastiana, a zaváhala. Zvuk helikoptéry medzitým celkom zmizol.

Mala som tú svetlicu použiť, bola jej prvá myšlienka, keď sa pred nimi o dva dni neskôr vynorila pevnina.

4

S nevoľou cítil, ako sa mu dýcha čoraz ťažšie, napriek tomu, že sa vôbec nehýbal. Ešte mu ani nestúpol adrenalín ako všetkým ostatným. Premáhala ho únava, ako zvyčajne sa v noci veľmi nevyspal.

Ernst Grip stál pred dverami bytu v štokholmskej štvrti Husby a sledoval sekundovú ručičku na svojich hodinkách. Pred sebou mal niekoľko policajtov z národnej zásahovej jednotky, ako vždy po zuby ozbrojených a prehnane sebavedomých. A k tomu všetkému ešte aj s baranidlom v rukách, aj keď oni tú vec volali inak. Predtým niekto navrhol, aby len vypáčili zámok, ale nie, oni chcú vyvolať šok a zdesenie. Treba použiť „veľký paklúč“. Nikto sa po tejto vete nezasmial, len krátko prikývli, takže to zjavne mysleli vážne. Bolo rozhodnuté, takže teraz mal nasledovať šok a zdesenie. Dvaja muži, jeden z každej strany, chytili baranidlo za úchytky, napriahli sa a prsty v čiernych rukaviciach zovreli do pästí ako prehnane zaniatení športovci, ktorí mali prehodiť niečo nevýslovne ťažké niekam poriadne ďaleko. Stojac tesne za Ernstom Gripom, celú formáciu uzatvárali ďalší dvaja muži, tiež zo Säpo, švédskej tajnej polície. Práve oni dvaja boli zodpovední za celú operáciu, prijímali rozkazy zhora a mali najviac právomocí. Atmosféra bola zároveň vážna aj vzrušená, bola presýtená myšlienkami a impulzmi, ako keby stáli pred rozhodnutím, ktoré bolo závažné a krajne nebezpečné. A Gripovi sa to nepáčilo, pretože tam, kde práve teraz stál, stál s pocitom, že za všetkým je príliš

veľa nejasných agend a nekalých úmyslov. Okrem toho, samozrejme, cítil strach a dokonca aj bezuzdný entuziazmus. Čo to vlastne majú urobiť? pozrel na sekundovú ručičku, ktorá práve prekročila päťdesiatu piatu minútu. Už len päť sekúnd.

Ernst Grip mal len matnú predstavu o tom, čo boli muži na poschodí okolo neho zač. Grip bol v Säpo zamestnaný ako člen osobnej stráže. Štátna návšteva v Dubaji v jeden deň, sprevádzanie kráľovnej pri prestrihávaní modrožltej stuhy na akejsi klinike v Skövde na ďalší deň. Z pohľadu ostrieľaných ochranárov uberala práca na kráľovskom dvore na vážnosti. Väčšinou sa tam posielali čerství absolventi, ktorí sa potrebovali ukázať, alebo starí dedkovia, ktorým už došiel dych. Skutoční osobní strážcovia lietali s ministrom zahraničných vecí do utečenec-kých táborov pri sýrskej hranici aj napriek tomu, že všetky bezpečnostné analýzy bili na poplach. Našli sa kolegovia, ktorí si mysleli, že Gripa odsunuli nabok, aby nezavadzal, no tí, ktorí sa v týchto kruhoch pohybovali dostatočne dlho a počuli chýry, ktoré sa o ňom šírili, tušili skutočný dôvod jeho aktuálnej pozície. Jeho schopnosti v boji nablízko boli obzvlášť povestné, možno práve preto ho tak narýchlo privolali k tejto bytovej vlámačke. Grip úprimne dúfal, že v tomto prípade naozaj nejde o nič viac.

Teraz bolo neskoré nedelné popoludnie. Cez deň sa spolu s kráľovským párom zúčastnil benefičného koncertu v Štokholmskej koncertnej sále. Potom ich zaviezol do Drottningholmského paláca a sám pokračoval do centrály Säpo v Solne, aby vrátil výstroj, kým pôjde domov.

V budove nebolo takmer nikoho a všade vládol pokoj, teda okrem chodby, z ktorej sa nepretržite ozývalo vyzváňanie telefónov. Grip si to však nevšimol a kráčal ďalej. Sedel sám v prázdnej šatni, keď dnu nazrel človek, ktorého pracovné zaradenie nemalo veľa do činenia s osobnou strážou. Pozrel na

Gripa a povedal: „Pod, potrebujeme aj teba.“ Grip bez slova vstal a šiel.

V plánovacej miestnosti vládla zmätočná atmosféra. Zdalo sa, že z rôznych zdrojov prichádzalo viac informácií, než boli schopní okamžite spracovať. Grip väčšinu tváří a mien v miestnosti nepoznal a z inštrukcií, ktoré dostal, tiež nebol oveľa múdrejší: „Veď vieš, je nedeľa. Takto narýchlo nikoho iného nezoženieme. Každopádne sme potrebovali ešte jedného.“ Strčili mu pod nos niekoľko podpísaných papierov. „Všetko je vybavené, šéf súhlasil, že môžeš ísť.“ V centrále bolo aspoň dvadsať rôznych šéfov, ale Grip nekládol zbytočné otázky. Z jeho pohľadu išlo o jasnú záležitosť – mali nedostatok ľudí a potrebovali zo pár pomocných svalov navyše. Okrem toho ani veľmi netúžil ísť domov a nedeľné popoludnie stráviť sám, zatvorený v byte. „Nemôžeme to nechať len na zásahovú jednotku,“ povedal kosi a významne pokýval hlavou. *Takže ide o raziu*, pomyslel si Grip. No musí v tom byť aj niečo viac. Ľudia v miestnosti boli takí vystresovaní, že im padali veci z rúk. Nieкто nepretržite hovoril po anglicky do šifrovacieho telefónu, zväčša podriadené frázy typu: „Yes, yes“ a „Please say again.“ Veľký stôl uprostred sa začal zaplňovať strelnými zbraňami a nepriestrelnými vestami a na stenu nalepili pôdorys bytu.

O chvíľu nato vpochodovala do miestnosti národná zásahová jednotka. Keďže už prišli pripravení a v plnej zbroji, posadali si a čakali, kým si agenti tajnej polície nasadia svoj výstroj a dohodnú sa, ako vtrhnú do bytu. Všetok ten stres a nedoriešené detaily by mu neprekážali, nie každá akcia sa dá dokonale naplánovať vopred, no keď počul, ako sa chcú dostať do bytu, začal mať matné tušenie, že tu niečo nehrá. Okrem iného to s páčením zámku. A nešlo ani tak o použitie baranidla na ukážku tvrdej sily. Akcia bola zameraná na potenciálnu teroristickú bunku napojenú na ISIS a v takých prípadoch treba okamžite konať. Hoci to nikto priamo nepovedal, bolo očividné, že

konajú na povel zahraničných tajných služieb. Vždy keď bol do veci zapojený Washington alebo Paríž, používali špecifický žargón. Hovorilo sa o tajných skladoch zbraní a samovraždenných atentátnikoch. Švédsku neustále vyčítali, že tieto záležitosti neberie dostatočne vážne. Dôverčivý azylový štát. Malá zmena nastala, keď sa moslim, ktorého meno si nikto nedokázal zapamätať, vyhodil do vzduchu na ulici Drottninggatan. No niečo naozaj veľké nikto ani len nezavetnil. A teraz sa tu znenazdajky objavila celá teroristická bunka. Podľa inštrukcií by vnútri mali prichytiť zločincov až po krk namočených v špine. Peniaze, zbrane, bomby, má tam byť všetko. Dostali ich naservírovaných na striebornom podnose. Stačí ich len prekvapiť a zadržať. Ambície a očakávania boli nastavené veľmi vysoko a práve kvôli tomu začal mať Grip pocit, že niečo nie je v poriadku.

Zostávali už len dve sekundy. Grip stisol tlačidlo nahrávania na malom rekordéri ukrytom vo vrecku svojej ochrannej vesty.

Baranidlo sa zhuplo dozadu, na zlomok sekundy zastalo vo vzduchu a naberajúc rýchlou sa vracalo späť k dverám. „Teraz!“

Dvere sa rozlámali v záplave drevených triesok a špeciálna jednotka vtrhla dnu.

V prvej miestnosti našli dvoch mužov čiernej farby pleti, kto-si povedal, že sú to Somálčania. Tretí sa privalovej vlne ozbrojených chlapov pokúsil ujsť a vbehol do ďalšej miestnosti. Jeden zo zadržaných zdvihol ruku do vzduchu, iste len v obrannom geste, a dostal takú ranu, že sa okamžite v bezvedomí zviezol na zem. Druhého, ktorý už ležal tvárou k zemi a s rukami za hlavou, pritlačilo čiesi koleno. Odvšadiaľ sa ozýval nepretržitý krik. Grip pohľadom krúžil po miestnosti, snažil sa nájsť strelné či akékoľvek iné zbrane alebo podozrivé konštrukcie s trčiacimi drôťmi. Na stole zbadal niekoľko zväzkov zahraničných bankoviek a pokračoval ďalej do bytu. Ani na okamih sa nezastavil a ani len nespomalil. Spolu s dvoma agentmi tajnej polície bežal za tretím podozrivým. Pár metrov pred nimi sa zatresli dvere

spálne. Traja muži boli v sekunde pri dverách a bleskovo ich vyrazili takou silou, že Somálčan, ktorý sa do nich snažil zaprieť, preletel do stredu izby. Čiernoodenci po ňom okamžite skočili. Grip zbadal, ako sa koberec pod nimi sfarbil krvou. Nedokázal rozoznať, či muž na zemi kvíli len od bolesti, alebo sa stále snaží o odpor.

„Tohto si beriem na starosť ja,“ povedal Grip a podišiel k nim rýchlymi rozhodnými krokmi. Svoju pištoľ už zastrčil do puzdra, zatiaľ čo tí dvaja sa s námahou borili, aby muža udržali na zemi a zároveň mali pod kontrolou všetku svoju výzbroj. Grip bol väčší než obaja policajti, a to aj napriek tomu, že mal na sebe len nepriestrelnú vestu, kým oni boli vystrojení na dva týždne pouličných výtržností.

„Skontrolujte kúpeľňu.“

Bolo mu jasné, že v kúpeľni nikoho nenájdu, len si pomyslel, že nadnes už bolo násilia a kriku viac ako dosť. Nikto ďalší sa v byte nenachádzal, boli len traja a teraz už všetci pod kontrolou. Nikto nestlačí žiadnu spúšť ani detonátor. Policajti zo zásahovej jednotky vybehli z izby. Muž v Gripovom zajatí silno krvácal z nosa, po tmavej pokožke mu stekala tmavá krv, no veľmi si to nevšímal a len zmätene vyplieštal oči na Gripa. Ten u seba nemal ani putá, to však pre neho nepredstavovalo veľký problém. Jedným chmatom vytiahol útleho mladíka na nohy. Už sa o nič nepokúšal, ruky mu odvisli ako krehké kyvadlá.

Dvaja policajti medzitým vyšli z kúpeľne, prvý len krátko pokrútil hlavou a rýchlymi, ťažkopádnyimi krokmi sa prehnali cez spáľňu. Určite je tu ešte jedna spáľňa. Grip za sebou stále počul krik a buchot. Nemilosrdne prehľadávajú každý kút, ale o pár sekúnd pochopia, že už majú všetkých, a vráti sa im pokoj a rozvaha. Grip držal Afričana v pevnom zovretí, s rukou obrútenou okolo jeho goliera. Na zovretú päšť mu kvapkala krv, aspoňže vreckovky mal vždy pri sebe. Voľnou rukou jednu vytiahol, no nič s ňou neurobil, zostala mu visieť medzi prstami.

Grip bol teraz sám v izbe na opačnom konci bytu. Hluk v pozadí stále neutíchal. Čo to tam, dopekla, robia? Všetko išlo ako po masle, presne podľa plánu a teraz by mali byť v podstate hotoví. Ovládla ho neistota a pocit ohrozenia. Vrhol znepokojený pohľad najprv cez jedno, potom cez druhé rameno, no nikto tam nebol. Muž, ktorého držal v zovretí, ťažko dýchal a celý sa triasol. Grip bol čoraz nervóznejší, niečo sa dialo. Niečo, o čom mu nepovedali. Premeral si Afričana pohľadom, ale odpoveď na svoju otázku nenašiel. Ruky ako paličky a vystrašené oči mu neprezradili, s kým má do činenia – malí zlodejčkovia alebo obávaní teroristi? V každom prípade majú, po čo prišli, tak čo to tam, dočerta, stále robia?

5

HMS Sveaborg už niekoľko hodín kotvila v prístave v Džibuti, ktorý jej počas expedície v Afrike slúžil ako domovská základňa. Slnko už začalo klesať zo zenitu, no stále sa nenašiel nikto, kto by dobrovoľne vyšiel von. Strážnici v prístave napriek širokým strechám svojich klobúkov doslova trpeli, vykonávali len krátke obhliadky a neustále pili vodu. Niekoľko námorníkov cez výsypný otvor vyhodilo vrecia s odpadkami do pristaveného kontajnera. Takmer okamžite sa v horúčave začal šíriť ťažký hnilobný pach.

Cez areál prístavu, ktorý bol veľký ako pár futbalových ihrísk s niekoľkými ozrutnými koľajovými žeriavmi na oboch koncoch, sa prehnala biela Toyota Land Cruiser. Auto so švédskou armádnou poznávacou značkou zastalo tesne pred strážnou búdkou. Otvorili sa dvere a vyšiel z nich seržant síce v rovnakej púštnej uniforme, akú mal na sebe strážnik prístavu, no v očividne lepšej nálade. Ako keby celý deň sedel v klimatizovanej kancelárii a vedel, že o chvíľku v nej bude zas. Alebo možno napriek tomu, že bol Švéd, strávil v tomto podnebí veľkú časť svojho dospelého života a vedel, že všetci ostatní okrem neho trpia.

„Nazdar,“ kývol na pozdrav strážnikovi, ktorý len zdvihol hlavu, aby ho cez okraj klobúka vôbec videl. Seržant obišiel auto a otvoril kufor. „Jönsson, tentoraz musíš ísť na pevninu s nami. V meste sa dá zabaviť, len treba chcieť.“ Z auta vytiahol dva kovové kufre so zvyškami nalepených nákladných

lístkov, cez chrbát si prehodil malú chladiacu tašku a zatvoril kufor.

„Stačí sa len spýtať. Kým vy ste stále vonku na mori, my z MovConu celý čas trčíme tu. Poznáme všetky miesta, kam sa opláti ísť.“ Zastal pred búdkou a podvihol oba kufre. „Sú tam len rezervné diely. Dorazili letecky včera, ešte predtým, než ste zakotvili.“ Strážnik prikývol a seržant prešiel k lodnej lávke.

Helikoptéru, stojacu na lodnom heliporte, opatrovali ako pacienta na jednotke intenzívnej starostlivosti. Celtovina, prehodená cez listy jej vrtule, slúžila ako provizórna ochrana pred slnkom pre mužov, ktorí sa napriek horúčave plne sústredili na prácu. Okolo nich sa povalovali odmontované krycie plechy a motory a skriňa prevodovky boli odkryté. Niekoľko párov rúk sa strácalo v útrobach helikoptéry.

Seržant im kývol na pozdrav, keď vyliezol po poslednom rebriku, no nepovedal nič, až kým sa nedostal do tieňa celtoviny. „Kde je...?“

„Tu som.“ Spozna dverí kokpitu vykukol postarší technik a vzal si oba kufriky, pričom s nimi zaobchádzal oveľa opatrnejšie než ich doručovateľ.

Keď seržant zhodil z chrbta aj chladiacu tašku, technik unaveno povzdychol: „Vďaka, ale budem musieť odmietnuť. Dajte si s chlapcami,“ povedal a hlavou kývol smerom k ostatným, ktorí pracovali na helikoptére.

Seržant podišiel ku dvom pri zadnej vrtuli.

„Šesť ľadovo vychladených,“ povedal s úsmevom od ucha k uchu ako niekto, kto má odpoveď na všetko. „Vychutnajte si ich, keď bude hotová a pripravená vzlietnuť. A ešte tu mám pol flaše Taliskeru. Chceli ste škótsku, všakže?“

„Áno,“ odvetil jeden z technikov a pozrel na chladiacu tašku. Do pol pása nahé telo sa mu lesklo od potu. „Salminen je totálne zdeprimovaný a chce ísť domov, potrebuje trochu povzbudiť.“

„Tak pivo je na mňa, ale whisky bude za deväťsto.“

„Deväťsto?“ ticho a očividne nespokojne zasýčal druhý technik.

„A čo si čakal? Toto je Džibuti.“ Seržant nervózne preletel pohľadom po okolí. Keby ich rozhovor počuli nesprávne uši, mali by na krku poriadny problém.

Nespokojný technik neodpovedal, len mykol plecóm. Prehovoril ten druhý: „Neboj sa, vypijeme to na pevnine, sľubujem.“

„Mne je fuk, kde si to vypijete.“

„Chceš tie peniaze teraz?“

„Stačí nabudúce,“ odvetil a pozrel na helikoptéru. „A na revanš by ste ma mohli vziať na výlet. Môj šéf sa s vami už preletel.“

Technici sa krátko zasmiali. Všetci traja vedeli, že to sa nikdy nestane.

Seržant opäť nastúpil do bielej Toyoty. Chvíľu mu trvalo, kým sa vymotal z areálu prístavu, ktorý bol plný veľkých kontajnerov a rozličného nákladu čakajúceho na ďalšiu prekládku. Prešiel okolo dlhej kolóny malých čínskych nákladných áut, ktoré sa v Džibuti len tak nevidia, a pokračoval okolo obrovskej kopy na seba naskladaných kanalizačných rúr. O tomto čase bolo v prístave len zopár pracovníkov a aj tí len vylihovali a driemali s fľašou vody po boku.

Na vstup do prístavu dohliadal uniformovaný strážnik, ktorému bolo treba ukázať platnú legitimáciu aj pri opúšťaní areálu. Seržant bez mihnutia oka pritlačil svoj preukaz na bočné okno. Na fotografii bol nahladko oholený a v očiach sa mu zračila nezvyčajná intenzita, akoby pochyboval o dobrých úmysloch fotografa. Strážnik sa musel uspokojiť len s pohľadom na seržantov profil, o jeho brade, čiapke a slnečných okuliach nehovoriac. Nonšalantnosť sa stretla s nonšalantnosťou a seržant bez zaváhania pokračoval ďalej.

Išiel po jednej z mála asfaltových ciest v meste. Napriek úbohému stavu dopravnej infraštruktúry malo Džibuti záľubu v budovaní kruhových objazdov, ktoré boli dedičstvom po Francúzoch, až do sedemdesiatych rokov oficiálne vládnuce v krajine. Seržant prešiel po objazde s vyblednutými delfínmi namaľovanými na betóne uprostred a pokračoval okolo malého lunaparku, kde nikdy nevidel čo i len jednu atrakciu v prevádzke. Okolie tvorila zmes opustených, špinavých pozemkov, plných odpadkov, malých dielní a múrom obohnaných obytných domov. Všade navôkol pobežovali krivajúce, vycivené túlavé psy. Seržant odbočil a vošiel do živšej ulice s väčšími obchodmi s reklamami namaľovanými na fasádach a jedným veľkým pútačom na samostatnom stĺpe, z ktorého svietil prezidentov široký úsmev, ako aj text, ktorý vymenúval doterajšie údajné úspechy. Po ulici chodili ľudia a pozdĺž jej oboch strán stáli v desaťmetrovom rozstupe malé stánky s jutovinou namiesto strechy, ktorá slúžila ako tienidlo. Tá istá navlhčená tkanina prikrývala aj tovar na stolíkoch. Za stolíkmi stáli výlučne ženy a jediné, čo predávali, bola kata. Aby listy nestratili účinok, museli ich udržiavať čerstvé, to preto tá strecha a mokrá tkanina. Ženy zvykli otvárať svoje stánky okolo jednej, takže tu už zopár hodín stáli. Predavači z okolitých kamenných obchodíkov postávali vo dverách, čakali na svojich zákazníkov a žuvali zelené listy. Celý národ bol na ceste za svojou dennou dávkou.

Keď osídlenie zredlo a asfaltku vystriedal štrk, seržant dupol na plyn. Minul niekoľkých varovných cedúľ, značiacich armádne územie, prešiel zopár kilometrov, kde nestretol živú dušu, a napokon zastal na veľkej štrkovej ploche. Aj tu ho už netrpezlivo očakávali. „Dopekla, Hansson, už tu stojíme a čakáme skoro pol hodiny,“ vyhrkol Slunga, jeho poručík, keď vystúpil z auta.

„Musel som ešte zaniest náhradné súčiastky pre helikoptéru,“ odvetil nenútene.

„Len súčiasťky? Nič iné si na Sveaborgu nenechal?“

„Čo iné by som tam mal nechať?“

Slunga hodil na Hanssona nedôverčivý pohľad. Za poručíkom stáli dva biele Land Cruisery a malý autobus vezúci poltucet Švédov v rovnakých púštnych uniformách a džibutských civilov v podobnom počte. Na okrajoch štrkoviska sa síce črtalo zopár nízkych kríkov, no inak boli všade len kamene a prach. Ostatní vojaci práve skončili s vykladaním a len tak postávali, niektorí medzi sebou žartovali, iní predvádzali Džibuťanom svoj výstroj.

„Ideme na to?“ spýtal sa Hansson a prehodil si cez plece svoju útočnú pušku AK-5.

Predák džibutskej skupinky Mr. Nazir pôsobil ustarostene, prihováral sa Slungovi, no hľadel pri tom na Hanssona. „*I really don't think we should. Maybe tomorrow.*“

Zdalo sa, že Slunga na chvíľu zaváhal. „Urobíme to tak, ako sme sa dohodli,“ povedal Hansson a vykročil. Ostatní muži sa pohli za ním.

Okolité ticho narúšala nesúrodá zmes angličtiny, švédčiny a somáľčiny. Niekoľko mladších Džibuťanov, až priveľmi zaujatých zbraňami, ktoré dostali do rúk, sa hlasno zhováralo a vypluvalo pri tom kúsky požutej katy.

„Tiež si začínam myslieť, že robíme veľkú chybu,“ ozval sa jeden z vojakov. „Mali sme predsa podmienku a Nazir slúbil, že nikto...“

Slunga to začul a obrátil sa na vodcu civilov: „*Nazir, you promised us. Why?*“

Muž rozhodil rukami v bezmocnom geste, snažiac sa ospravedlniť svoju neschopnosť dodržať podmienku. Pôvodne totiž slúbil, že nikto z mužov nebude pod vplyvom. On sám síce nežul, no väčšina ostatných nenútene premieľala kľbko listov z jedného líca na druhé a zuby sa im leskli nazeleno. „*Please,*“ prosíkal, „*tomorrow instead, but before*

lunch like we agreed.“ Nielen Džibuťania nedodržali svoje slovo. Slunga neodpovedal a pridol do kroku, aby sa ho zbavil.

„Do pekla s nimi!“ zašomral jeden z vojakov. Mladší Džibuťan zastal a začal pózovať s útočnou puškou, zatiaľ čo ho ďalší fotil na mobil. „*Great, great,*“ zvolal na nich jeden zo Švédov. „To sú totálni idioti,“ ticho šepol druhý tretiemu. Spolupatričnosť bola predstieraná a existovala len v angličtine.

Jeden z vojakov odrazu zastal.

„Čo robíš? Nevymýšľaj a pod!“ zvolal ktosi.

„Žiadne prekiate mobily! Povedz im to! Toto nie je hra a ja netúžim, aby ma pri niečom takom fotili.“

Jeden z Afričanov práve ležal na chrbte so slnečnými okuliarmi na čele a hral sa na mŕtveho, zatiaľ čo druhý stál nad ním s naširoko rozkročenými nohami a nenabitou zbraňou v rukách a kričal „ta-ta-ta“, trasúc pri tom celým telom. Mr. Nazir sa ich snažil zastaviť, očividne zahanbený, že ho jeho vlastní prestali poslúchať. Džibuťan, ktorý išiel na čele sprievodu, si AK päťku strčil medzi nohy a predvádzal kopulačné pohyby, zatiaľ čo ho kamoši krikom povzbudzovali a fotili.

Jeden čatár sa im pokúsil dohovoriť, no bez väčšieho ohlasu. Upokojili sa, až keď Hansson zvreskol na plné hrdlo. Všetci odložili telefóny a o pár minút nato konečne došli na strelnicu. Stála pod kopcom, na opustenej rovnej ploche, lemovaná niekoľkými násypmi z vykopanej hlíny, na ktorých stáli terče.

„Z tohto ešte budeme mať riadny prúser.“

„Upokoj sa, nikto sa o tom nedozvie.“

„*It's damn hot, no?*“ povedal jeden z vojakov pri poslednom chabom pokuse zmeniť vývoj situácie. Odpoveďou mu bolo len myknutie plecami a spýtavý pohľad katou opojených očí. „*Bullets, you have the bullets?*“

6

Chlapec, ktorého Ernst Grip držal v pevnom zovretí, sa pomaly začal spamätávať. Neprehovoril ani slovo, tak ďaleko sa ešte nedostal, no aspoň si dokázal utrieť nos. Potom sa zahľadel sa na všetku tú krv na vreckovke. Ticho si odkašlal, ako keby si aspoň sám pred sebou vzal späť svoju dôstojnosť, a pozrel na Gripa. Akoby mu dával najavo, že je pripravený vyjsť von a trpezlivo čakať, ak je to to, čo sa od neho teraz očakáva. Oblúky obočia dodávali jeho pohľadu smutný výraz.

Ktosi na druhom konci bytu vykrikol: „Čisté!“ a Grip sa práve chystal vyjsť s mužom na chodbu, keď do spálne vošli dvaja agenti tajnej služby. Pred sebou tlačili každý jedného z údajných teroristov, ktorí mali ruky spútané za chrbtom. Jeden zajatec sa tváril vydesene a neustále sa tackal a zakopával, druhý stál vzpriamene, no pri každom kroku sa priecil a vzdoroval. Zlostne zagánil na Gripa, potom späť na policajtov.

Pôsobivé, že aj napriek početnej prevahe sa dokáže postaviť na odpor, pomyslel si Grip v sekunde, keď si pozreli do očí. Chlapec, ktorého nespúšťal zo zovretia, začal byť nepokojný, krútil sa a čosi mumlal. Podľa reakcie druhého zajatca sa zdalo, že mu prikázal, aby sa prestal brániť. Grip ním prudko potriasol, aby zmĺkol.

Na čo ich priviedli do spálne? Grip bol zmätený. „Čo ste našli?“ spýtal sa.

„Potrebujeme viac,“ odsekol jeden z agentov bez toho, aby na Gripa čo i len pozrel. Členovia špeciálnej zásahovej jednotky

sa stiahli do ústrania a Grip už vôbec ničomu nerozumel, no tušil, že vo vzduchu sa vznáša akási dohoda, o ktorej ešte aj tí traja Afričania vedeli viac než on. Už len z hrnotu, ktorý sa ozval z vedľajšej miestnosti, pocítil silný nepokoj a inštinktívne zovrel zajatca mocnejšie. Jeden z jeho kolegov otvoril dvere do kúpeľne a vystrašený Afričan sa mu vytrhol z rúk a vrhol sa na posteľ, len aby sa dostal čo najďalej od kúpeľne. Eľahol si na chrbát a kopal nohami dovedy, kým sa agentovi podarilo opäť ho spacifikovať. Potom začal kvíľivo prosiť a nariekať. Grip pochopil, že ho za každú cenu potrebujú kvôli čomusi dostať do kúpeľne. Agent, ktorý ho držal, to však sám nezvládal a musel mu prísť na pomoc druhý agent. Chtiac-nechtiac pustil spurného zajatca. Ten využil príležitosť a v okamihu, keď sa mu agent otočil chrbtom, aby chytil vystrájajúceho muža, prudko vykopol nohou. Dobre mierený kopanec mal zasiahnuť agenta do boku, duchaprítomný Ernst Grip však okamžite zareagoval a kopol zajatca tesne predtým, než jeho noha zasiahla svoj cieľ. Celá sila, ktorú Afričan vložil do úderu, len znásobila účinok Gripovho manévru. Nebol to síce úplne čistý zásah, no trafil sa priamo do bránice. Policajt, ktorého zachránil pred úderom, sa v okamihu otočil. Muž za ním sa chúlil na zemi, skučal a zúfalo lapal po dychu a ruky v želietskach mal krčovitó vykrútené, keď sa ich snažil dostať spoza chrbta dopredu na brucho.

„Čo sa to tu, kurva, deje?“

„Nepýtaj sa, len tých dvoch drž.“

Muža, ktorý sa neúspešne pokúsil utiecť cez posteľ, vtiahli do kúpeľne. Posledné, čo Grip videl, než sa za nimi zabuchli dvere, bol agent otvárajúci kohútiky na vani. O chvíľku sa spoza dverí ozval vreskot, z ktorého tuhla krv žilách.

Grip teraz stál v cudzej spálni s dvoma údajnými teroristami, jedným krvácajúcim a druhým krčiacim sa na zemi. Mal pocit, že ho vlákali do pasce. Vedeli, že bude lojálny. Nikto zo zásahovej jednotky tu nebol preto, lebo im prikázali zostať

vonku a hľadať a zaistovať stopy. Takto si boli istí, že sa im do cesty nepripletú svedkovia. Teda aspoň nie takí, čo nie sú sto-percentne lojálni. Istotne to tak bolo. Vynaložili toľko energie a z očakávanej konfrontácie nakoniec nebolo nič. Navyše určite nenašli nič použiteľné, nanajvýš tak trochu peňazí a nepoužité mobilné telefóny. No teraz mali aspoň ich, troch teroristov napojených na ISIS. Tipy, informácie spravodajských služieb, stovky telefónnych čísiel, odpočúvané rozhovory a podozrivé transakcie – Američania, Francúzi alebo ktokoľvek, kto teraz ťahá za nitky, všetko vedia. Ukázali prstom a treba splniť ich rozkaz. Iná možnosť nebola. Nemôžu sa z tejto operácie vrátiť s prázdnyimi rukami, tentoraz už naozaj nie.

A Ernst Grip, osobný strážca, ktorý sa držal v ústraní a do ničoho sa nemiešal, ale ktorý bol neprekonateľný v boji, im tu má teraz držať stráž pred dverami. A tiež držať jazyk za zubami, ak by sa situácia v kúpeľni trochu vymkla spod kontroly. Jeho dvaja očividne premotivovaní kolegovia, ktorí mali v centrále tajnej polície podstatne vplyvnejších priateľov než on, zbadali svoju príležitosť. Grip bol síce dostatočne pohotový, aby predvídal a zastavil zajatcov útok na kolegu, no pravú podstatu situácie tak rýchlo neprekukol. Všetko si uvedomil, až keď sa zavreli dvere kúpeľne.

Muž so zakrvaveným nosom nervózne prešlapoval z miesta na miesto a ten na zemi zmeravel a zdvihol zrak. Ešte stále ťažko dychčal a lapal vzduch. Jeho zlomený pohľad prezrádal, že presne vie, aký je výsledok rovnice, ktorá obsahuje tajných agentov, spútaných mužov a vaňu plnú vody. Spoza zatvorených dverí sa stále ozýval zvuk tečúcej vody a srdcervúci krik ich priateľa.

„Utri sa,“ bolo všetko, čo Grip dokázal povedať, a opäť vytiahol vreckovku. Zakrvavený chlapec si vreckovku nezobral, ani ju len nevidel, iba oboma rukami opatrne obklopil Gripovu napätú päť, ktorá jeho golier stále držala v pevnom

zovretí, a hľadel na neho tým svojím smutným výrazom na tvári. Cudzím jazykom povedal čosi, čo znelo ako výzva. Grip sa na neho nepozrel, vlastne sa nepozeral nikam. Všetka jeho pozornosť sa upriamila na zatvorené dvere a to, čo sa dialo za nimi. Krik, rozličné hlasy, nezrozumiteľné slová, špliechanie vody a zopár dunivých nárazov.

Hladina adrenalínu stúpala a všetko v jeho vnútri sa priecilo. Brali to ako samozrejmosť, že jeho svaly a lojálnosť im pomôžu všetko zahľadiť a udržať v tajnosti. Prekročili jeho morálne hranice, a hoci nebol priamo v kúpeľni, cítil, že sa na všetkom zúčastňuje rovnakým dielom. Už v tom odmietol ďalej pokračovať, už viac nedokázal počúvať všetko to špliechanie a krik.

„Prestaňte s tým!“ zreval a kopol do dverí kúpeľne. „Okamžite!“

Na okamih sa rozhostilo hlboké ticho. Krvácajúci chlapec opäť prehovoril, tentoraz prosebným tónom, a Grip znova ucítil jeho ruky na svojej pästi. Za dverami kúpeľne stále vládlo hrobové ticho. Schúlený muž na zemi sa kolísal a krútil hlavou, vyzeralo to, akoby plakal. Ten, ktorého Grip držal, sťažka preglgol a čosi dookola opakoval. Znelo to ako meno. Grip na neho pozrel a hoci sa snažil, vôbec mu nerozumel. „Čo sa mi snažíš povedať?“

Z kúpeľne sa znova ozval zvuk tečúcej vody.

Krvácajúci chlapec pevnejšie zovrel Gripovu ruku, pokúšal sa ho pritiahnuť bližšie k sebe, šeptom zopakoval to, čo pred chvíľou povedal, a so silným prízvukom dodal: „To jeho chcete.“

Z očí mu sršal strach, tušil, že má byť ďalší na rade.

„To jeho chcete.“

Grip zdvihol nohu. „To by už stačilo!“ skríkol a kopol do dverí tak silno, že do nich prerazil dieru a zámka sa uvoľnila.

7

Keď zaznela prvá strelba, niekoľkí z nich nadšene zajasali. Nad terčovým valom sa zdvihol malý obláčik prachu a zviril sa do vzduchu ako výkričník, kým opäť dopadol na zem. Slnko silno páliło a vládlo úplné bezvetrie. Pach streliva sa dlho vznášal nad strelcami, len pomaly sa rozplýval a jediné tiene široko-ďaleko boli tie, ktoré vrhali muži čakajúci, kým sa dostanú na rad, a papierové terče pred násypom. Všetky tiene mali ľudskú podobu, keďže terče boli v tvare útočiacich vojakov.

Jeden zo švédskych vojakov sa pokúsil o rýchle strelecké školenie, ktoré pozostávalo najmä z teórie a povinného predstavenia všetkých častí útočnej pušky, potom im ukázal správne držanie zbrane pri strelbe a vysvetlil, čo znamenajú konkrétne povely. Bol to nevyhnutný rituál a zopár Džibuťanov ho dokonca so záujmom sledovalo a snažilo sa niečo si z výkladu odniesť, no tento zámer prekazili tí, čo sa nevedeli zmestiť do kože a ani na chvíľu zavrieť ústa. Ostatní sa vo výklade začali strácať a Švéd svoju prednášku radšej ukončil. Práve on na ukážku vypálil prvú strelu, potom im ukázal náboje a vysvetlil, ako sa zaistuje automatická puška. Pozrel sa do hlavne, záverom zaklepol nábojovú komoru, kľuku pretočil do uzamknutej polohy a pre istotu zopakoval: „*Very important, don't forget.*“

Povinná predohra sa skončila a Džibuťania už boli celí nedočkaví. Tichý nesúhlas niektorých švédskych vojakov spôsobil, že sa rozdelili do niekoľkých menších skupiniek. Veľa toho

nenahovorili, dvaja vkladali náboje do prázdnych zásobníkov, ďalší len stál chrptom od ostatných a so zachmúreným výrazom popíjal vodu.

„Okej, teraz si každý zoberie na starosť jedného Džibušana,“ zvýšeným hlasom povedal seržant Hansson, aby sa konečne dali do práce.

„Začíname?“

„Áno, začíname.“ Hansson tvrdo štychol vojaka, ktorý sa spýtal, do chrpta, aby sa pohol.

Chvíľu trvalo, kým sa rozhybali, no napokon si všetci porozberali zbrane a ukazovali Džibušanom, ako s nimi narábať. Z každej strany sa ozývalo klikanie pri zatváraní záveru, potom zas cvaknutie pri vkladaní zásobníka. V tejto chvíli už nikto nevystrájal, väčšina pochopila vážnosť situácie. Vojaci civilistom upravovali strelecký postoj. Pažba sa správne oprela o rameno, jedna pomocná ruka zatlačila na bok a druhá na rameno, aby sa trup prehol, hruď vypla dopredu a zadná noha sa natiahla viac dozadu, aby zaistila oporu pri spätnom náraze.

„Nikto nezačne strieľať skôr, než vydám povel,“ zvolal čatár, ktorý im dal prvé školenie. Poručík Slunga bol vpredu s Mr. Nazírom a dobromyseľným tónom sa ho snažil prehovoriť, aby sa tiež zúčastnil, vyskúšal si zbraň a zastreľal si na terč. Veď vlastne o nič nejde. Čo by sa už len mohlo stať? Len nech si to skúsi, veď je to zábava. Mr. Nazir prikyvoval a usmieval sa, no bol rozhodnutý zachovať si zvyšky svojej sebaúcty tým, že sa nepohne z miesta. Slunga čosi nahnevane zasyčal, no Mr. Nazir si to nevšímal.

„Preboha, čo to stvára?“ skríkol niekto, keď jeden z Džibušanov začal mávať hlavňou do všetkých strán.

„*Please, only point forward.*“

Zaznel výstrel a všetci sa strhli. Strelec sa len smial.

„Dopekla!“

„Nepočul si, čo som povedal?!“

Vojaci si vymenili rýchle pohľady, niektoré boli znepokojené, iné boli odhodlané dotiahnuť to do konca. Všetci cítili, že situácia je síce pod kontrolou, no stojí na vratkých nohách. Hansson sa vystrel, s úškľabkom na tvári pozrel na Slungu, prevrátil očami a povedal: „Nech už začnú strieľať.“

Spustila sa paľba. Spočiatku ako zbesilá, bezmyšlienkovitá salva so záplavou guliek bičujúcich terčový val. Okolo strelcov poletovali prázdne nábojnice a tí, čo nedržali zbraň, sa prikírcali s rukami na ušiach. Ovzduším sa ako šedivý opar niesol štipľavý zápach zhoreného streliva zmiešaný s rozvíreným prachom a pachom kovu.

Intenzita po chvíli poľavila a zo strelnice sa ozývalo nepretržité, no pravidelné rachotanie. Niektorí sa chceli učiť, iní len bezhlavo strieľať. Terče boli vzdialené len na tridsať metrov, no napriek tomu skončila veľká časť guliek na zemi okolo.

„*Did I hit?*“

„*Not even close.*“

Hluk začal pomaly utíchať. Tí najhorlivejší si vystrieľali zásobník a neveriacky ešte niekoľkokrát stlačili spúšť, kým sa presvedčili, že je prázdny, a zložili zbraň. Čatár, ktorý strelbu viedol a usmerňoval, sa pokúsil niečo povedať, ale neustále ho prerušovali výstrely tých, ktorým nejaké náboje ešte zostali. Ešte aj teraz sa medzi nimi našli takí, ktorí sa preľaknuto strhli pri každom výstrele.

Na chvíľu zavládlo ticho. Z niekoľkých papierových terčov svietili diery po guľkách.

„Zrátame zásahy?“ spýtal sa jeden z vojakov.

„Jasné,“ odvetil Hansson.

„Ten môj sa netrafil ani raz. Ani jediný raz,“ pokrútil hlavou ďalší vojak. „No chápete to?“

„Dobre teda,“ zvolal čatár, „všetky zbrane na zem a môžeme ísť počítať.“

Väčšina podišla priamo k terčom, aby spočítali zásahy a prelepili diery po výstreloch, no niektorí si tých tridsať metrov ušetrili, či už z nedostatku energie, alebo vôle.

Tempo v druhom kole výrazne pokleslo. Väčšina Džibuťanov bola ešte stále nadšená, ale kata v kombinácii s horúčavou si vyžiadala svoju daň. Zavládla akási malátna zmätenosť spre-vádzaná sporadickou strelbou, ktorú prerušil krátky incident, keď sa jednému z Džibuťanov podarilo prepnúť zbraň na automatickú strelbu a vystrieľať si takmer celý zásobník. Jeden švédsky vojak sa strhol a neveriacky sa chytil za hlavu, ostatní sa len pozerali na hodinky dúfajúc, že tejto frašky už bolo dosť a môžu s ňou skončiť.

Hansson mal však ambicióznejšie plány. „Znovu zrátame zásahy a dáme si ešte posledné kolo. Nábojov máme ešte dosť, či nie?“ Nikto mu neodpovedal. Mr. Nazir pozrel na Slungu s prosbou v očiach, aby už skončili. Tentoraz si ho pre zmenu nevsímal Slunga.

„Tak poďme,“ povedal Hansson. „Ešte raz.“

„Všetky zbrane na zem,“ pripomenul čatár.

K terčom už vykročila len polovica jednotky. Jeden z Afričanov sa doširoka usmieval a ukazoval na svoj terč. Všetky zásahy sa ako malý roj zhromaždili na hrudi útočiaceho papierového vojaka. Hlasno pokrikujúc sa po somálsky chválil svojim kamarátom.

„Rambo-man,“ zvolal ktorýsi z nich.

„S takými ako oni je to tak vždy,“ poznamenal švédsky vojak. „Keď naozaj chcú, tak im to ide.“

„Hej, ale väčšinou nechcú,“ odvetil ďalší.

„Zalepte zásahy.“

„Serme už na to, poďme radšej na pivo.“

„Zalepte to!“

Rozpýchli sa a začali diery po guľkách prelepovať kúskami čierneho papiera.

Zrazu sa ozvala rana.

Všetci na strelnici sa strhli a vystrašene sa rozhliadali okolo seba, dokonca aj tí, ktorí doteraz lenivo a znudene postávali pri zbraniach. Po kratučkom okamihu zmätku si začali uvedomovať, že niekto vystrelil.

„Nie!“ zaznel mrazivý výkrik.

Jeden z tieňov poobedného slnka, ktoré sa doteraz pohybovali po strelnici, zmizol.

Poručík Per-Erik Slunga nehybne ležal na bruchu. Do suchého piesku pod ním sa vpíjala krv, ktorá mu vytekala z hlavy.

8

Ernst Grip trpel nespavosťou. Hoci sa každý deň zaprisahával, že večer si pôjde ľahnúť v normálnu hodinu, nikdy to nedodržel, a keď bolo načase prichystať sa na spánok, zmocnila sa ho úzkosť a väčšinou zostal len tak sedieť na posteli. Ani sa nenazdal a bolo po druhej. Hodiny plynuli a noc sa odrazu premenila na deň. Grip to zažíval večer čo večer. Ďalšie ráno išiel do práce maximálne po štyroch-piatich hodinách spánku a na konci týždňa bol úplne hotový. Málo jedol, často ho bolela hlava a všetko sa mu zdalo rozmazané, akoby ho od sveta navôkol delilo hrubé sklo. Tieto problémy už trvali takmer rok.

Vlastne už viac ako rok, presne od piateho júna minulého roku. Bolo jedenásť hodín večer, keď Benjamin Hayden zomrel. Teda okolo jedenástej, vždy je ťažké určiť, ktorý výdych bol ten posledný, keď človek sotva dýchal. Benjamin, ktorého Grip nazval inak ako Ben. V miestnosti boli len oni dvaja. Posledné dva dni bol pri vedomí a Grip sa zmietal medzi túžbou udržať ho pri živote, vedomím, že ho musí nechať ísť, ale aj úľavou, že jeho trápenie sa onedlho skončí. Hodiny tichých slz, povzbudivých slov – ako pre umierajúceho, tak aj pre seba – a malé priznania a prosby o odpustenie za krivdy, pre ktoré ho hrýzlo svedomie. Ben nič nehovoril, dokázal len plytko dýchať. Už niekoľko mesiacov bol chudý a vysušený ako tisícročná múmia. Pozerať sa, ako chradne, a cítiť zápach jeho zomierajúceho tela bolo pre Gripa nesmierne bolestivé. Posledné týždne, keď z Bena videl viac, než len to, čo trčalo spod prikrývky, v ňom

zanechali hlboké stopy. Pohľad na neho mu nevdojak evokoval mŕtvolu a cítil priam hmatateľnú prítomnosť smrti. V Benovej schátranej schránke sa zrkadlila jeho vlastná bezmocnosť. Vedomie, že neexistuje nič, čo by mohol urobiť, aby to zmenil. Smrť mala vyhrať a vysmievala sa mu pri tom do očí. Ernst Grip pohrdal bezmocnosťou druhých ľudí rovnako ako svojou vlastnou. Nechcel byť obeťou, nenávidel to a teraz boli obeť hneď dve. Vždy keď si na to pomyslel, začal si nahovárať, že si chce Bena zapamätať takého, aký býval. Urobil si tak alibi, aby mohol odvrátiť zrak zakaždým, keď sa jeho telo ukázalo v nevábnom svetle. No zakaždým, keď sa tak stalo, hanbil sa sám za seba.

Z času na čas Ben prejavil známky života. Boli v teple jeho rúk, v krátkych zábleskoch jeho prižmúrených očí, ktoré ho vytrhávali z pazúrov smrti. Kým dokázal otvoriť oči, vždy videl nad sebou Gripovu tvár, vždy sa mu pozrel priamo do očí. Prežili spolu sedem rokov. Sedem rokov, nad ktorými sa neustále vznášal tieň Benovej choroby. Ben bol jedným z mnohých gejev, ktorých sa na poslednú chvíľu podarilo zachrániť, keď v roku 1996 objavili inhibítory. No i napriek ich úspešnosti sa choroba stihla zakoreniť v celom jeho tele. Vírus neporazili, len zmiernili jeho prejavy a oddialili nevyhnutné. Posledný rok chodil do nemocnice ako na klavír, spočiatku vždy len na pár dní, no ku koncu spolu nestrávil doma, v Benovom byte v Chelsea, viac ako predĺžený víkend. Počiatočnú radosť zo spoločného života vystriedala nutnosť vžiť sa do nových úloh, keď život začal vprchávať. Jeden hral rolu umierajúceho a druhý sa musel prizerať a zariaďovať všetko, čo sa týkalo života. Grip neustále pendloval medzi Štokholmom a New Yorkom. Netúžil po ničom inom, len byť s Benom a starať sa o neho, čo však bolo podmienené nevyhnutnosťou brať prácu navyše a robiť všemožné nadčasy, aby si mohol dovoliť zaplatiť účty spojené so životom so zomierajúcim milencom na Manhattane. Navyše, napriek tomu, že Ben nemal žiadny príjem, potreboval

nepretržitú zdravotnú starostlivosť. Vždy chcel mať nablízku lekára alebo ošetrovateľa. Najviac zo všetkého sa desil smrti a práve tento strach ho držal pri živote. Záplava nemocničných účtov však pre Gripa nebola až takým veľkým bremenom. Jeho cesty do Štokholmu sa netýkali len peňazí a povinností, boli aj príležitosťou konečne sa nadýchnuť a nemusieť byť niekomu neustále k dispozícii, bdieť nad ním a slúžiť. Aspoň raz za čas byť sám sebou a starať sa len o seba. Môcť pracovať, byť produktívny a užitočný. Počuť ľudí smiať sa na neslušných vtipoch, mať možnosť sa na niekoho poriadne rozčúliť a nemusieť sa neustále ovládať a z ohľaduplnosti si zahryznúť do jazyka. Stimuly a povinnosti všedného pracovného dňa ho natolko zamestnali, že sa nestihol zahĺbiť do vlastných chmúrnych myšlienok. Zakaždým, keď zaparkoval služobné auto v garážach centrály Säpo, vrátil výstroj do kancelárie a uvedomil si, že Benovi a všetkému, čo sa okolo neho dialo, od rána nevenoval jedinú myšlienku, pocítil tiché uspokojenie. No ku koncu bol Ben už príliš slabý, aby ho Grip nechal samého, takže nemohol ani pracovať, ale ani si zobrať ďalšiu pôžičku.

Grip našiel Benovi hospic s dobrým menom, no až príliš jednoducho zariadenými izbami. Ponúkaná zdravotná starostlivosť pozostávala predovšetkým z podávania morfínu v posledných dňoch plných bolesti. Počas pobytu v hospici bojovali obaja s mučivou myšlienkou, že štyri steny okolo nich sú ich poslednou izbou. Benov krik sa tu neraz premenil na plačlivý strach a obvinenia. Personál to nazýval ulavením od nejasných, ťaživých myšlienok zomierajúceho. Grip však vedel svoje.

Napriek všetkému sa im zopárkrát, tesne pred koncom, podarilo zaspomínať na to dobré, na ich najkrajšie spoločné chvíle a zážitky. Výlety na Cape Cod, horiaci kozub v domčeku pri mori, ktorý si občas prenajali. Kaviareň v múzeu Whitney, kde si sadli a rozhodli sa jeden pre druhého. Bolo to pár svetlých okamihov, než morfín začal účinkovať a Ben stratil schopnosť

usporiadať si myšlienky a komunikovať. Napokon mu zostali už len tie posledné prižmúrené pohľady, ktoré boli čoraz zriedkavejšie. Ako dlhý tón, ktorý pomaly doznieva. A raz definitívne utíchne. Benov dych bol čím ďalej slabší a jedného júnového večera, tesne po jedenástej, celkom ustal. Grip sa naposledy dotkol jeho chladnúcej ruky.

Niekoľko hodín len mlčky sedel pri jeho mŕtvom tele, až sa napokon zdvihol a úplne zdrvený sa uprostred noci vrátil domov. Nikdy predtým sa necítil taký osamelý. Najhorší bol pocit, že presne nevedel, čo má nechať v minulosti, ani čo si preňho prichystá budúcnosť.

Benovu rodinu nikdy nestretol. Samí právnici, navonok priateľskí ľudia, no so sklonmi k sebaklamu. Ben medzi sebou a nimi vystaval bariéru. Všetci vedeli, že je gej. Všetci okrem jeho vlastnej rodiny. Dvakrát za rok letel domov do Houstonu a hral sa na návrat strateného syna, trochu chorľavého, no v každom prípade hetero. V tomto svete Grip neexistoval, no bol presvedčený, že čosi tušili. Pretože každý, kto Bena stretol, v ňom okamžite videl presne to, čím bol – geja, čo vedie galériu. Bolo to nad slnko jasnejšie. Ben Gripovi zakázal kontaktovať sa s jeho rodinou, aspoň pokým žil. Okamžite po jeho smrti sa objavila Benova starnúca matka a o pár dní neskôr prišiel aj otec. Podľa ich správania, ich pohľadov sa zdalo, že do New Yorku prišli upratať. „Vďaka za pomoc“ a podanie ruky, to bolo všetko, čo od nich Grip dostal. Viac ako ich postoj ho prekvapila ich promptná, vypočítavá iniciatíva. Právnická rodina rozhýbala všetky páky, najala pomocnú pracovnú silu a okamžite sa pustila do práce. Ani nie týždeň po tom, čo Ben naposledy vydýchol, bola galéria v newyorskej časti Flatiron District definitívne zatvorená. Počas napätého stretnutia v Benovom byte si mohol Grip pod prísny dohľadom pozbie- rať veci, ktoré mu preukázateľne patrili, takže okrem oblečenia

takmer nič. Len čo vzal do rúk alebo sa čo i len pozrel na vec, s ktorou sa spájali spoločné spomienky, rodičia na neho zlostne zagánili. Dokonca, keď zdvihol kus naplaveného dreva, ktoré si priviezli na pamiatku z New London, matka spozornela a natiahla k nemu krk. Napriek narastajúcemu znechuteniu položil kus dreva naspäť. No keď odchádzal a Benov otec k nemu natrčil ruku, aby vrátil kľúče, dlho ich demonštratívne držal vo vzduchu nad otvorenou dlaňou, až ich naveľa pustil. Bol s nimi aj advokát, ktorý mu s rozpačitým výrazom na tvári podal šuchotajúcu potvrdenku.

Ešte v tú noc sa Grip do bytu vrátil. Náhradný kľúč im, samozrejme, nedal. Priniesol si so sebou cestovnú tašku. Po polhodine bola plná a najväčší hnev, ktorý v ňom predtým vzbĺkol, trochu opadol. Navrchu tašky ležala usušená vetvička naplaveného dreva. Keď bol hotový, vytiahol niekoľko zásuviek, veci v byte porozhadzoval a skrčil koberec tak, že to vyzeralo, akoby oň niekto zakopol. Potom vyšiel z bytu a dvere nechal odomknuté.

Prešiel cez niekoľko štvrtí a hodil náhradný kľúč cez mriežku kanalizačného poklopu. Ani nie preto, aby zahladil stopy, skôr aby sa vyhol pokušeniu vrátiť sa.

9

Ospalosť ho ako-tak prešla až po obede. V noci toho opäť veľa nenaspal a do postele si ľahol až po druhej.

Popoludní mal Ernst Grip sprevádzať princeznú, ktosi však zmenil rozpis tak, aby sa po razii v Husby mohol zúčastniť na následnej operatívnej schôdzi. Bola to povinná záležitosť, no nikto z národnej zásahovej jednotky sa jej nezúčastnil, pretože z každého možného uhla pohľadu sa razia skončila fiaskom. A hoci pred médiami zahrli divadielko – prokurátor odobril policajný zásah a šéf Säpo naznačil, že ide o niečo naozaj veľké – v skutočnosti mali smolu. Zadržali troch Somáľčanov so švédskym povolením na pobyt, asi stotisíc v hotovosti a škatuľu plnú mobilných telefónov a SIM kariet. Čiže v podstate nenašli vôbec nič. Žiadne bomby ani zbrane, žiadne USB kľúče s veľkolepými plánmi. Kdesi sa stala chyba, vzťahy razom ochladli a švédskaja tajná služba bola pri anglických kryptovaných telefonátoch podstatne menej oduševnená.

Kúpeľňu nikto ani len slovom nespomenul.

Schôdza trvala sotva polhodinu. Šéf, ktorý sa samotnej akcie nezúčastnil, v niekoľkých bodoch powerpointovej prezentácie pre ostatných zopakoval priebeh akcie z výrazne zjednodušeného zápisu. Odpoveďou mu boli súhlasné prikývnutia. Urobili, čo mohli, nie je tak? Konali predsa na základe spravodajských informácií, nie je tak? Keď na konci schôdze začal kolovať dokument schvaľujúci kompenzáciu za poškodenie vonkajších